ANUL XX. N.os 22/25

25 APRILIE - 25 JULIE 1974

Carpații

Depósito legal: M. 8.137-1958.

Director Aron Cotrus † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

A MURIT GENERALUL

Moartea Generalului Platon Chirnoaga nu mă îmbie la lungi cuvântări.

O sobrietate verbală ostăşească, izvorită din demnitate, discreţie, şi eficacitate ni se impune, cred, la toţi.

Căci el n'a fost om de cuvinte, de multe cuvinte.

A fost un om de cuvânt, de unul singur, cuvânt greu, hotărit, definitiv.

Un om de o credinţă, de una singură, şi ea neclintită pururea.

Două imagini îmi vin în minte, când mă gândesc la generalul nostru.

Acea a unui om de o ne-mai întâlnită curăţenie sufletească. Un suflet ingeresc. Cu un grăunte de sfinţenie în el.

A doua este acea a unui bătrân ostaş, a unui bătrân tunar care — ciudat destin — n'a fost niciodată demobilizat.

Au trecut peste el răsboaie; un răsboi greu şi sângeros, pe care l'a trăit din plin, a venit un altul «rece» şi apoi încă un altul, cam echivoc, care se chiamă —curios!— «coexistenţă».

Descurajaţi, obosiţi, oamenii s'au cam risipit pe la vetre, furaţi de griji, ispitiţi de treburi personale.

El nu!

Tunarul lui Dumnezea, cu suflet limpide ca un iezer din Carpati, a rămas acolo de veghe pe metereze.

Pe meterezele Neamului. Cu ochii ţintiţi spre un duşman ascuns, perfid şi laş.

Acolo l'a găsit moartea. Dar nu ne-a părăsit înainte de a ne lăsa un dar: două cărţi minunate de conştinţiozitate arzătoare de iubire de ţară.

Când, după datină, ne rugam pentru odihna sufletului lui, mă gândeam: odihnă, un suflet ca al lui, nu va putea avea, atât timp cât cenuşa lui va zăcea în pământ strein.

Numai atunci când ea va fi mestecată cu ţărâna românească din care a fost zămislit, acolo undeva, la poalele Carpaţilor Moldoveneşti, sufletul Generalului pribeag işi va găsi insfârşit, odihna.

Atunci, şi numai atunci!

Dr. Ion CLAUDIAN

NU-L VOM UITA

N fața ineluctabilei hotărâri a Celui de Sus, sufletele noastre nu pot decât să se încline. Totuși, dacă destinul fiecăruia e scris în cartea vieții, înălțarea sau prăbușirea stau la îndemâna omului, ca o supremă prerogativă acordată lui de către forța vie și nevăzută ce ne-a dăruit gândirea, drogostea și mila. Ne sbatem în neputință atâta timp cât n'am descoperit calea ce duce la împlinirea interioară. Dar cei care-au gasit-o suportă loviturile vieții cu seninătate, demnitate și curaj.

Pe linia acestei împliniri interioare s'a înscris viața celui ce-a fost între noi generalul Platon Chirnoagă. Om puținel la trup, dar mare în forța de caracter, dragoste de neam și înțelegere umană, a frânt în el orice veleitate de satisfacție personală pentru a se dărui în întregime luptei naționale. Treizeci de ani a rămas neclintit, cu fața la dusman, deși în juru-i se prăbușeau voinți, inteligențe și speranțe... Astfel și-a înțeles menirea, în marea epopee a neamului, ca un plăieș pus de soartă la hotarul dintre două lumi. Să stee neclintit și mândru, aspru și gata de jertfă, acolo unde greul apasă; să ridice moralul și să inspire credință acolo unde sufletul se îndoește.

Croit din plămada oamenilor de elită, n'a precupețit o clipă din viața lui de exilat-luptător atunci când a fost vorba să susțină și să impună cauza românească. Prin cărți, prin articole, prin prezența activă în viața lumii noastre de refugiați anti-comuniști, a fost fără întrerupere un exemplu și un îndemn. Sub acest aspect, numele lui se'nscrie su litere de aur în drama acestui prelungit și nefericit exil. Iar cei ce vor duce mai departe lupta, până la victoria finală, vor fi mândri de a călca pe urmele celui ce și-a înțeles menirea. Menirea lui de om, de general și de Român, fără nicio reticență sau gând ascuns.

Dar ceeace-l va defini în politica acestei epoci cruciale, crude, lipsită de perspective și plină de trădări, va fi totala sa integrare în sânul Mișcării Legionare. Apropiere deschisă, neprecupețită, conștienta de importanța ei națională și umană.

Atunci când lumea liberă ridica osanale marxismului victorios, iar comunismul adus de trupele sovietice căsăpea în Tară zeci de mii de legionari, generalul Platon Chirnoagă s'a alăturat neînfricat celor ce neînfricați suportau martiriul.

Atunci când naționalismul românesc zăcea sdrobit, când a fi declarat naționalist însemna a fi pasibil de stâlpul infamiei, generalul Platon Chirnoaga a ales calea naționalismului.

Atunci când legionarii erau mai batjocoriți și mai desconsiderați, generalul Platon Chirnoagă a luat în spate crucea Mișcării Legionare, în rând cu toții.

Atunci când haitele de profitori și de cameleoni politici împroșcau cu toate adjectivele infamante bietele forțe legionare, deabia regrupate sub conducerea dlui Horia Sima, generalul Platon Chirnoaga și-a înfipt destinul alături de aceste forțe și de șeful lor.

Atitudine de om demn! Gest de român în sufletul căruia clocotea dragostea de Tară și mândria de a fi prezent în încleștarea ce va decide de viitorul neamului românesc, alături de cei oropsiți în clipă, dar veșnici în istorie.

In marea lui cinste sufletească, nu s'a apropiat de Legiune atunci când circumstanțele politice deschideau porțile reușitei, ci în momentul în care nicio perspectivă imediată nu mai lumina lupta legionară. A venit în rândurile noastre când greul ne copleșea și răutatea lumii ne sângera inima. A venit lânga noi, modest dar aprig, să lupte, să sufere să moara sau să invinga pentru lumea nouă visată de Miscarea Legionară.

Si a rămas, nesdruncinat, pe linia ce și-a trasat, ca un simbol al disciplinei și lealității. Pildă grăitoare pentru nestatornicia unora și lașitatea multora...

Pentru noi, cei ce l-am cunoscut și i-am apreciat forța de caracter, generalul Platon Chirnoagă va rămâne omul care a venit alături de Mișcare pentrucă a crezut în adevărul ei. A simțit, peste timp și evenimente, doctrina unei mișcari svâcnita din neam și pentru neam, prin mijlocirea căreia înfrângerea de azi va putea deveni libertatea și justiția de mâine.

Nu vom uita că ne-a devenit prieten și camarad atunci când totul se prăbușea în juru-ne, când frați de-ai noștri renegau trecutul, când orizontul era numai scrum și negura...

Nu-l vom uita! Si-l vom simți în suflete de câte ori la "*Apelul morților*" vom răspunde în cor:

—General Platon Chirnoaga!

Prezent!

Faust BRADESCU

In loc de necrolog

A murit în exil un general român. Ostaș al unei țări care cu trei deceni în urmă a încetat de a mai fi expresie a voinței naționale, ocupând deatunci, în virtutea unei inerții convenționale, doar o poziție nominală în catastiful noii orânduiri mondiale, ticluit arbitrar de mai marii lumii; fiu al unui neam, din strămoși răsfățat de amarul vicisitudinilor unui destin urzit de venetici, care după trei pătrare de veac de neatârnare a căzut din nou în bezna asupririi. Atât țara cât și neamul oșteanului plecat acum dintre noi își pierduseră, deopotrivă cu libertatea, orice posibilitate de afirmare a ființei lor în concertul statelor și ginților lumii.

Inregistrarea statului român de astăzi pe răbojul răbdător al :Națiunilor Unite", născute din compromis și până azi scăldate în compromisuri, nu consemnează o existență autentică; șefii lui, investiți cu atributele conducerii de către inamicul secular și menținuți prin satrapie la putere, nu-l reprezintă. La 23 August 1944 țara ostașului intrat acum în lumea de apoi a fost anihilată ca entitate morală și juridică de sine stătătoare, stăpână pe destinul ei; iar neamul a fost silit să intre în letargie.

Nu însa în totalitatea lui! Martirii i-au asigurat și îi asigură, ca în trecut, continuitatea conștiinței; pe lângă ei și puținii bejenari ce n-au capitulat în fața ademenirilor. Puțini au fost aceia făcând parte din generația politică a destăraților, zvârlită între străini în urma ultimului razboi, care în dăruire necondiționată să fi păstrat, cu consecvență, ridicat, pâna la urmă, drapelul neatârnării. Iar dintre acei eșuați în Occident în ultimii ani, câți au venit să lupte?

Oșteanul dus acum într'o lume mai dreaptă a știut că mai gravă decât înfrângerea și umilințele în fața loviturilor brutale și a constrângerilor rafinate ale tiraniei, este uitarea, de nimeni provocată, a legăturilor ancestrale este sacrificarea neamului pe rugul îmbuibării. Neaplecat în fața amenințărilor, indiferent față de tentații, neînduplecat față de slăbiciuni, un ascet și un înțelept, o călăuză sigură în vremuri grele, până la ultima suflare. Cei cărora le-a fost, prin graiul și ținuta lui, neobosit îndrumător, îi adresează cu respect un ultim salut.

Dan Cherasim

GENERALUL PLATON CHIRNOAGA

CUMA câteva săptămâni, la Stuttgart-Vaihingen în Germania Federală Generalul Platon Chirnoagă ne-a părăsit pentru totdeauna.

Despărțirile sunt triste, dar atunci când se produc prin intervenția morții, care deschide și închide poarta eternității lumii de dincolo, devin infinit de dureroase.

Ruperea bruscă a legăturilor afective dintre cel ce se duce și cei ce rămân, nu este ușor de suportat, mai ales când cel care ne părsește a fost prețuit, respectat și iubit, ca Generalul Platon Chirnoagă.

Român de pură descendență Daco-Romană, avea rădăcinile ființei lui adânc înfipte în pământul Moldovei, acea Moldovă a plăeșilor lui Stefan cel Mare, din care cobora, acea Moldovă care i-a hrănit cu trecutul ei de eroism și martiraj, imensa-i dragoste de Neam.

Ca și străbunii lui, s'a născut să fie răsboinic, și-a iubit glia și a învățat meșteșugul armelor, pentru a știi s'o apere la nevoe.

Trecutul de lupte și sacrificii pe care Moldova le-a făcut necontenit dealungul secolelor apărând credința și frontiera Europei, în împlinirea misiunei de grănicer pe care destinul i-o încredințase în estul continentului, îi erau cunoscute.

El știa că dela Răsărit nu vine "lumina", cum cântă comunistoizii, ci mizeria și teroarea marxisto-leninistă, călare pe tancurile sovietice.

Deaceia când în 1940 hoardele roșii au invadat pământul Basarabiei și al Bucovinei de Nord, trup din trupul Moldovei străbune, el fiind colonel comandant de regiment, și-a pregătit unitatea pentru lupta de eliberare a acestor teritorii, eliberare care s'a realizat în Iunie 1941, când ca Sef al Biroului de Operații al Armatei a III-a, a ajuns până la porțile Sevastopolului, la a cărui cucerire a participat din plin.

Inaintat General de Brigada în 1943, a trebuit, datorită grelelor pierderi pe care unitățile lui le suferiseră pe frontul rusesc, să le conducă spre refacere, în Transilvania, unde l'a surprins trădarea din 23 August 1944 și consecințele ei desastruoase pentru Tară.

Făcut prizonier de către trupele germane, Generalul Platon Chirnoaga credincios jurămintelor lui ostășești deași apăra Patria și Neamul, s'a raliat Guvernului Român în Exil — la Viena — ocupând în cadrul lui postul de Ministru de Răsboi, calitate în care a început la Döllersheim, organizarea unor divizii românești alcătuite din prizonierii Români și refugiați cu scopul de a continua rasboiul împotriva ocupantului sovietic, până la eliberarea Tării.

Evenimentele precipitându-se și căzând Ungaria, unitățile pregătite au primit botezul focului pe malurile Oderului, fiind ultimile care s'au predat englezilor, dupăce Europa învinsă prin trădarea Occidentului, a fost obligată să îngenunche și să accepte martirajul.

Când trupele americane au ocupat localitatea Badgastein din Tirolul austriac, unde își avea sediul Guvernul Român în Exil, în ultima lună care a precedat capitularea Germaniei, toți membrii prezenți, între care și Generalul Chirnoagă, s'au prezentat autorităților americane de ocupație, care au dispus internarea lor în lagărul de prizonieri politici dela Glasenbach-Salzburg.

Judecat la Nüremberg împreună cu ceilalți membrii ai Guvernului Român în Exil, ca "criminali de răsboi", au fost achitați cu toții, deoarece "—pasiunea condamnatorie"— a judecătorilor, în cazul românilor, a trebuit să se încline și să recunoască dreptatea cauzei noastre, și că: ați apăra Neamul și pământul Tării nu este o crimă, ci o datorie sfântă.

Neliniștit de tragicul destin rezervat țării noastre sub cnutul sovietic, a transformat condeiul în spadă și a continuat în exil, ca ziarist, și scriitor, lupta de lămurire și apărare a drepturilor Neamului Românesc. Sute de articole, scrisori, proteste, memorii, intrevederi, etc., rămân mărturie a dârzeniei cu care a apărat continuu dreptul poporului român de a trăi liber și stăpân pe destinul lui.

Două opere de transcedentală importanță încoroneaza activitatea lui de scriitor:

a) Istoria Politică și Militară a răsboiului României contra Rusiei Sovietice.

b) Istoria Daciei și continuitatea Daco-Romană.

Prima, constitue un document unic pentru cercetătorii de mâine ai evenimentelor petrecute în Europa și România, între anii 1938-1944. Claritatea expunerii, perfecta cunoaștere a intrigilor culiselor politice europene și obiectivitatea criticei erorilor politice și militare comise, explică desastrul României și al cruciadei anti-bolșevice a Europei de atunci.

Cea de a doua, este o replică românească pretențiunilor absurde ale revizionismului maghiar și urma să fie complectată cu un al doilea volum — Transilvania și Ungurii — pe care moartea lui neașteptată l'a lăsat neterminat.

Scrierile lui au trecut barierele de sârmă ghimpată și polițiști, care separă Tara cutropită de lumea liberă și circulă din mână în mână, ca un testament politic, dând speranțe și luminând generațiile tinere asupra luptei exilului românesc.

Fructele se vor culege în timp.

El nu s'a putut bucura în lumea pământească de ași vedea Tara din nou liberă, mândră și frumoasă ca Soarele Sfânt depe cer, dar o privește din sferele cerești, cu ochii lui cuprinzători de imensa dragoste ce i-o păstra și cu mulțumirea de a fi contribuit la acest viitor căci până în ultima lui clipă, a fost convins de victoria finală a binelui asupra răului, fiind exemplu de neclintită încredere în mărețul destin rezervat Neamului Românesc.

De o modestie creștină, generoasă, care evidenția mai mult calitățile excepționale cu care Dumnezeu îl înzestrase, devenea de o dârzenie implacabilă când era vorba de a apăra dreptatea Neamului Românesc încălcată de bol sevici.

Pentru cei ce l'au cunoscut și apropiat, Generalul Platon Chirnoagă rămâne un Român dintr'o bucată, un patriot fără rezerve deținător al unui entuziasm mereu tânăr, când era vorba de luptă și dăruire pentru ai lui.

Numele lui va fi înscris cu litere de aur în Cartea Neamului.

Traian POPESCU

Generalul la Madrid la inaugurarea expoziției internationale de artezanat.

MOARTEA GENERALULUI CHIRNOAGA

IN PRESA EXILULUI

TARA SI EXILUL

A căzut ca un soldat pe front, lovit de o schijă sau de un glonţ, Generalul Platon Chirnoagă. In plină vigoare, a fost secerat de moarte, pe când ieşea din casa unde locuia. Nimic nu prevedea o bruscă curmare a vieţii. O sănătate robustă şi o minte lucidă i-au fost aliaţii fideli ai întregei lui existenţe.

Si cine ştie dacă destinul n'a fost binevoitor cu el, răpindu-l fulgerător din mijlocul nostru. Vremea noastră trece nemiloasă peste cei bolnavi şi debili. Decât o lungă luptă cu nefiinţa în cine ştie ce cameră de spital, mai bine această trecere nesimţită spre cele eterne. Fără a supăra pe nimeni şi fără a fi o povară nimănui.

Dealtminteri, o caracteristică generală a vieţii lui. Intotdeauna a căutat să fie cât mai de folos altora şi pentru sine să ceară cât mai puţin. In orice situaţie s'ar fi aflat, se acomoda cu uşurinţă, hotărît să înfrunte cu bărbăţie adversităţile. Cu cât calm a suportat mizeriile lagărului din Glasenbach, Austria, unde îl asvârliseră Americanii în anii 1946-1947. Era împăcat cu soarta şi nici perspectiva de a fi predat călăilor din ţară nu-l turbura.

Această stoică atitudine nu l-a împiedicat să acţioneze cu energie, aşa cum îi şedea bine unui soldat. Incuraja pe ceilalţi cu exemplul său de seninătate şi nu scăpa niciun prilej ca să demonstreze autorităţilor aliate dreptatea cauzei noastre. Un memoriu întocmit de el a ajuns în mâinele Comandantului trupelor americane din Viena, Generalul Mark Clark, contribuind la clarificarea situaţiei grupului românesc din lagăr. Contrar prevederilor pesimiste ale altora, Românii acuzaţi de a fi făcut parte din guvernul dela Viena au fost eliberaţi şi şi-au putut relua activităţile politice.

Primele mele întâlniri cu el n'au fost uşoare. Dupăce consimţise să iasă din lagărul de prizioneri şi să vină la Viena, adus de Iasinschi, a urmat o perioadă dificilă în relaţiile dintre noi. A ţinut mai întâiu să-mi explice că el nu e dezertor, că a căzut cu toată divizia la Solnok, încercuit de tancurile germane; că el a luptat până în ultima clipă fidel jurământului său de ostas. Regreta schimbarea de front, dar el, ca ofiţer al Armatei Române, nu putea decât să execute ordinele primite. Partea politică nu era de competenţa lui.

Cât priveşte intrarea în guvernul dela Viena, în curs de formaţie, el o condiţiona de evoluţia evenimentelor din România şi de sprijinul de care ne-am bucura din partea Germaniei. Insista asupra necesităţii de a se forma o armată naţională, pentru a nu fi acuzaţi că am părăsit steagul ţării, înrolându-ne într'o armată străină. Deaceea, în tot timpul guvernului dela Viena, el a purtat cu mândrie uniforma de general român. Cu ea apărea pe stradă şi cu ea se prezenta celor mai înalte autorităţi ale Reichului sau în faţa ostaşilor dela Döllersheim.

Dar pe cât de greu a fost la început să ne punem de acord asupra diverselor probleme, pe atât de uşor când s'a convins de justeţea atitudinii noastre. In ţară, sălbăticiile comuniste nu mai lăsau niciun dubiu asupra intenţiilor Moscovei de a schimba fizionomia politică, economică şi socială a ţării. Informaţiile ce le primeam erau tot mai alarmante. Din acel moment, Generalul Chirnoagă s'a desprins de orice îndoieli şi a intrat hotărît în acţiune alături de Mişcare.

Drumul nostru n'a fost uşor nici după formarea guvernului dela Viena. Câte decepţii şi câte amărăciuni! Ne isbeam nu numai de lipsurile inerente unei Germanii asediate din toate părţile, dar şi de sabotajul instanţelor militare şi administrative. Ordinele date de guvernul german nu se executau la eşeloanele inferioare decât cu încetineală şi vădită rea voinţă. Pretutindeni ne isbeam de o ostilitate surdă. Entuziasmul nostru de a forma o armată naţională era rău văzut, ca o încercare de a prelungi un războiu pierdut. Prizonierii cari se înscriseseră pentru armata naţională nu erau eliberaţi imediat de Wehrmacht, ci se prelungea inutil şederea lor în lagăr, până ce mulţi muriau, iar ceilalţi ajungeau nişte schelete la Döllersheim. Decâteori n'am făcut drumul cu Generalul Chirnoagă pela comandamentul lagărelor de prizonieri din Viena, pentru a obţinea transportarea unui nou convoiu. Ne uitam cu milă la prizonierii cari se stingeau de foame şi implorau ajutorul nostru. Si câte alte necazuri pe cari nu le pot aşterne aici.

Adeseori Generalul Chirnoagă nu mai putea suporta indiferenţa cu care eram trataţi şi isbucnea în amarnice reproşuri împotriva acelora pentru cari noi eram gata să ne sacrificăm în ultimul moment al unei bătălii, fără sorţi de izbândă. Cum adică, se întreba el, chemi oameni lângă tine dupăce din istoria războiului victorios nu a rămas decât o ruină şi dupăce aceştia îşi i-au angajamentul de a împărtăşi aceeaşi soartă, îi sabotezi? Pe cât puteam şi pe cât eram informaţi atunci, încercam să-i explic ce se întâmplă în realitate, ce stare de spirit domneşte îndărătul frontului şi câte infiltraţii inamice nu se găsesc în angrenajul Statului. Atunci se potolea, înţelegând lucruri cari înainte i se păreau absurde şi anormale.

După războiu şi după începerea noului exil, Generalul Chirnoagă a primit fel de fel de sugestii şi oferte pentru a-l determina să se desprindă de mişcare şi a se ataşa altor grupări. Din partea Generalului Rădescu, din partea partidelor, din partea unor ofiţeri superiori. Perspectivele erau ademenitoare. Un aranjament sigur şi copios. Le-a respins pe toate, preferând sărăcia noastră. Numai cine ştie cum a trăit la Paris, în ce lipsuri şi greutăţi, îşi dă seama de măreţia acestui om. Atunci am descoperit o altă trăsătură a caracterului său de bronz: lealitatea. Căci putea foarte bine să spună, după ieşirea din lagărul dela Glasenbach: "Domnule Sima, colaborarea dela Viena e o fază din viaţa mea. Am suportat şi consecinţele ei în lagăr. De acum înţeleg să mă orientez singur". Cine putea să-i reproşeze ceva? Nu aparţinea mişcării şi nu era legat de noi prin niciun legământ. Si totuşi a gândit şi s'a comportat altfel. "Guvernul dela Viena a fost expresia luptei de eliberare a ţării. Si cum această luptă nu s'a terminat, membri acestui guvern rămân solidar responsabili pentru destinele Neamului". Ce frumoasă lecţie de patriotism şi civism!

Nu s'a clintit depe poziţie nici atunci când un vânt de anarhie bătea în rândurile Legiunii din exil. După inutile încercări de a explica celor desprinşi eroarea lor, a oferit lumii un nou exemplu de lealitate, credinţă şi dragoste. "Prietenii, cum zice proverbul, la nevoie se cunosc".

Si-a încoronat viaţa cu publicarea marei lucrări "Istoria Politică şi Militară a Războiului României contra Rusiei Sovietice". O lucrare pe care numai Generalul Chirnoagă putea să o scrie, pentrucă numai el poseda competenţa ofiţerului de front, care a servit la un înalt post de comandă în cursul războiului, cât şi cunoştinţele politice şi istorice necesare ca să utilizeze isvoarele documentare apărute după războiu. Cu această lucrare, rămâne un Dumitrie Cantemir al epocei noastre.

Ar mai fi multe de spus despre acest moldovean care a imprimat pecetea personalităţii lui exilului. Nu s'a realizat nicio acţiune importantă fără ca Generalul Chirnoagă să nu fie prezent, susţinându-o sau combătându-o în numele idealurilor naţionale şi creştine. Scrisori, articole, broşuri, manifeste şi programe vor constitui un dosar preţios pentru viitorii istorici.

Generalul Chirnoagă e cu noi. Il purtăm în sângele şi sufletul nostru. Ii simţim palpitaţia sufletului său generos, în care s'au adunat par'că dorurile şi aspiraţiile a sutelor de mii de soldaţi căzuţi în stepele Rusiei. Ca o statuie a vrerii româneşti se înalţă peste capetele noastre, indicându-ne drumul onoarei şi al gloriei:

Spre România Crucificată!

Horia SIMA

STINDARDUL

GENERAL PLATON CHIRNOAGĂ

Potrivit gradului şi calităţii pe care a avut-o, aceea de cel mai înalt în grad ofiţer al forţelor armate române care au luptat până în ultima zi alături de Germani, se cuvenea ca Generalul Platon Chirnoagă să fie îngropat cu onoruri militare. Guvernul dela Bonn a refuzat însă acest lucru, interzicând până şi participarea unei simple delegaţii de ofiţeri pe care Regiunea a 5-a militară din Stuttgart intenţiona s'o trimită la înmormântare" Au venit în schimb 3 gornişti din *fosta* armata germană, oameni simpli dar fărpată care au ţinut locul celor absenţi, salvând onoarea unei ţări încăpută azi pe mâna unora care se întrec în renegări şi în ploconiri.

Nu s'a auzit deci comanda "Perzentaţi arma", dar din marginea genei de pădure ce străjueşte noul cimitir din Buchrein au răsunat semnale militare: "Ieşirea la câmp" şi "Stingerea", ultimul semnal însemnând stingerea focurilor în taberele de odinioară...

Flacăra care pâlpâie pe proaspătul mormânt al vrednicului ostaş nu se va stinge însă niciodată, ea luminând drumul generaţiilor viitoare, drum care urmează a fi străbătut în onoare şi în statornicie.

Mai presus de toate, om de onoare, statornic în credinţă şi în atitudine a fost acest răzeş din Băhnăşenii Tazlăului care-şi lua bacalaureatul la Liceul Internat din Iaşi, liceu unde se intra prin sever concurs şi de pe băncile căruia au ieşit atâtea elemente de valoare. Asemenea multor fii de răzeşi, tânărul Chirnoagă a ales cariera armelor, devenind în 1913 elev al Şcolii de Ofiţeri de Artilerie, Geniu şi Marină din Bucureşti.

Sublocotenent la 15 iunie 1915 şi repartizat Regimentului 17 Artilerie din Bacău, Platon Chirnoagă participă la războiul de reintregire cu acest regiment. După campania dela Tisa şi din Ungaria, Chirnoagă este căpitan şi comandant de baterie.

Din 1923 şi până în 1925 urmează cursurile Şcolii Superioare de Războî, obţine brevetul de stat- major şi este trimis la stagiu la un regiment de infanterie. Avansat maior în 1928, este repartizat ca ofiţer de stat-major la Comandamentul Trupelor de Munte, fiind apoi mutat în MStM-Secţia Operaţii. Lt. Colonel în 1935, Chirnoagă comandă un divizion în Regimentul 1 Artilerie-Grănicieri. Din 1936 şi până în 1939, când este avansat Colonel, face serviciu la diverse comandamente.

După intrarea trupelor sovietice în Polonia, anume la 11 septembrie 1939, Colonelul Chirnoagă devine şeful Biroului de Operaţii al Armatei a 3-a, în această calitate rămânâd şi după intrarea noastră în război, pe timpul operaţiilor ofensive din Crimeea primind însă comanda grupării de artilerie grea care actionează la Sevastapol şi la Kerci, în sprijinul unităţilor noastre de vânători de munte, de infanterie şi de cavalerie. Ca sub-şef de stat-major al Armatei a 3-a participă la toate operaţiile din sectorul Don-Stalingrad.

In Ianuarie 1944 primeşte comanda brigăzii de artilerie a Diviziei a 4-a Infanterie, fiind avansat general de brigadă la 23 martie.

La 23 august 1944 Generalul Chirnoagă se afla în concediu, pleacă totuşi cu maşina spre unitate, nu poate ajunge însă decât până la Comandamentul Armatei a 4-a, îşi dă seama de dezastru şi pentru a nu cădea prizonier la Ruşi, împreună cu alţi 4 generali, formează un grup care reuşeşte să se strecoare pe poteci de munte, ajungând în cele din urmă la Bucureşti.

Reînfiinţată, Divizia a 4-a este trimisă pe jos dela Calafat până pe frontul din Ungaria. Generalul Chirnoagă primeşte comanda acestei divizii care, în noaptea de 16 spre 17 octombrie, înlocuieşte o divizie sovietică în capul de pod dela Szolnok. Atacată de forţe blindate germane, divizia este încercuită, rezistă timp de 3 zile şi este în cele din urmă capturată.

Făcut prizonier, Generalul Chirnoagă cere imediat să i se dea posibilitatea să formeze o divizie română care să continue lupta împotriva Sovieticilor.

La 7 noembrie 1944 soseşte la Viena unde ia contact cu grupul românesc aflat acolo. Infiinţarea de unităţi române necesitând alcătuirea în prealabil a unui guvern român liber, Generalul Chirnoagă intră în acest guvert la 10 decembrie 1944, în calitate de ministru de război şi începe imediat organizarea unei divizii de voluntari români în tabăra dela Döllersheim. Dificultăţile sunt mari, mai ales în ce priveşte încadrarea, dar totuşi, la începutul lui martie 1945, primul regiment românesc este trimis pe frontul dela Oder, în apropiere de Stettin. Regimentul se remarcă dela primele acţiuni. Un al doilea regiment este deasemenea gata de plecare, în timp ce al treilea regiment este pe cale de formare în tabăra dela Kaufholz. Cadrele unităţii de artilerie sunt încă la diverse centre de instrucţie, deasemenea şi cadrele unităţilor neîndivizionate... La 8 mai 1945 Germania capitulează... Românii iau drumul prizonieratului, o parte la Englezi, iar alta la Americani. Generalul Chirnoagă este eliberat abia în aprilie 1947. A locuit un timp în zona franceză din Austria, a trecut apoi în Franţa de unde, în 1968, a plecat la Stuttgart.

An de an şi zi de zi, prin scris, prin cuvânt şi prin prezenţa sa la toate manifestaţiile româneşti, el a continuat lupta, cu neînfricată hotărîre, cu vigoarea celui mai proaspăt sublocotenent, fără să-şi cruţe nici sănătatea şi nici foarte modestele sale mijloace materiale, fiind permanent şi luminos exemplu pentru cei mult mai tineri decât el.

Spunând că a fost soldat, că a trăit ca un soldat şi că a murit ca un soldat, vrem să-i aducem un omagiu, cel mai frumos omagiu care i se poate aduce unui general.

I. V. E.

Inmormantarea Generalului

Cuvant ţinut la mormântul generalului Platon Chirnoagă, cu ocazia inhumarii rămăşiţelor sale pământeşti, la 29 Martie 1974.

DOMUNELE GENERAL

Ofiţeri, sub-ofiţeri, caporali şi soldaţi...
Bărbaţi şi femei...
Prieteni şi cunoscuţi...
Compatrioţi şi streini...
Camarazi de arme şi de crez politic...
Mireni şi clerici...

Cutremuraţi de înfiorătoarea veste care a răscolit sufletele tuturor exilaţilor români, ne-am adunat astazi aici, în jurul acestui mormânt proaspăt deschis, să vă aducem ultimul salut, ultimul omagiu, ca un semn de dragoste, de profund respect, dar mai ales de mare recunoştinţă pentru pilda vie de luptător permanent pecare ne-aţi arătat-o nouă acelora, ce v'am simţit căldura sufletului şi al cărei balsam ne va întări în vâltoarea valurilor, care de pretutindeni încearca să ne învăluie.

Faceţi astăzi calea întoarsă, cu raniţa încărcată de toate darurile cele bogate, pe care sufletul le-a adunat în vremelnica-i perioadă petrecută pe pământ, şi păşiţi liniştit, cu fruntea sus, în pace şi cu încredere, că n'aţi trecut prin această viaţă ca prin vis.

Calea pe care mergeţi astăzi, vă este larg deschisă, netedă, fără nici un fel de oprelişte, pentrucă v'aţi îndeplinit cu prisosinţă misiunea pe care Tatăl nostru cel din ceruri, Dumnezeu al duhurilor şi al trupurilor, v'a încredintat-o pe pământ, şi prisosinţa fructificării talantului, a furnizat sufletului mantia de lumină în care deapururea va rămâne înfăşurat.

Zi de zi, ceas de ceas şi clipă de clipă, aţi jertfit în permanenţă pentru neam şi pentru biserica noastră strămoşească.

Fiţi încredinţat domnule General, că mâine, în România descătuşată de lanţurile robiei, ţăranul va fi din nou stăpân pe glia-i lasata lui din moşi strămoşi, pentru a cărei păstrare s'au jertfit generaţie după generaţie. Muncitorul va călca cu pas de stăpân, şi fiecare ins se va bucura din plin de razele soarelui sfintei libertăţi.

Iar când cei ce vor veni după noi vor răscoli pagină cu pagină hronicul mult sbuciumatei noastre istorii, se vor opri îngroziţi în faţa capitolului inaugurat la 23 August 1944, capitol însângerat şi de tristă aducere aminte, capitol instaurat şi impus de către tancurile sovietice contra voinţii şi tradiţiei poporului roman, după ce bietul soldat a fost desarmat de către inconştienţa politică a responsabililor noştri constituţionali, când cerul aspiraţiunilor noastre s'a întunecat şi umbra morţii s'a întins cu tot plumbul ei, din stepele pustii ale răsăritului îndepărtat pană la Elba.

Si aci, vor constata totuşi cu mândrie, că în această perioadă când ţara întreagă a fost transformată în închisoare şi lagăr de concentrare, oropsitul lor Noam a dat din sânul lui destui eroi, plini de elan şi de demnitate naţională, flori alese, care n'au înţeles să se încline satanicelor şi nedreptelor hotărâri de la Teheran, Yalta şi Postdam, ci au continuat cu râvnă şi cu încredere lupta pentru Neam şi pentru Cruce, iar printre aceşti urmaşi ai nemuritorilor Traci, adevărate stele dătătoare de lumină călăuzitoare, vor găsi la loc de cinste şi măreaţa figură a generalului Platon Chirnoagă, fiu de răzeş de pe plaiurile Moldovei în ale cărei vine a curs sânge din sângele arcaşilor lui Stefan cel Mare.

Combatant activ în cele două cataclisme mondiale pentru eliberarea fraţilor de sub jugul diferitelor stăpâniri streine; membru în guvernul de exil constituit la Viena, care după marea prăbuşire, ridica din mocirla în care era aruncat, iarăşi la loc de cinste tricolorul românesc; —comandant al oştirii de eliberare, şi în ciuda tuturor umilinţelor la care aţi fost supus de către "prieteni" ca şi de către cei potrivnici, la Bad Aussee Bad Gastein, Glasenbach...., ca şi lipsurile materiale îndurate atât în Franţa cat şi în Germania Federală, aţi rămas domnule

General cu demnitate un adevărat ambasador al proverbialei omenii românești.

Mergeți în pace domnule General și aveți siguranța neștirbită, că vom încerca să vă urmăm exemplul pe care ni l-ați dat, și vom transmite celor ce ne urmează pe aceste metereze, icoana sângerândă a Patriei răstignite.

Nu vom părăsi nici noi și nici urmașii noștri lupta în care suntem încleștați, și în ciuda tuturor realităților vremurilor pe care le trăim astăzi, când forțele lumii creștine împreună cu satanicele puteri ale întunerecului dănțuesc peste cadavrele presărate pe scoarța pământului stăpanită de seceră și ciocan, nu ne vom uita nici o clipă frații ce gem sub apăsătoarea lespede pravălită peste ei de către nesătula flamură roșie, iar acele teritorii rupte cu forța din trupul țării: Dobrogea de sud unde se svârcolește fără pic de odihnă inima iubitoare a reginei României Mari, Bucovina de Nord, acel colț de "veselă grădină" semănată cu sfinte ctitorii voevodale și acoperită cu codri de brazi, și mândra țară a Basarabilor "plină de grâne, plină de dor", pentru a cărei celei de-a doua desrobiri în sunet de goarnă și bubuit de tun treceați Prutul la 22 Iunie 1941 și de la a cărei realipiri la Patria Mamă se împlinesc astazi 56 de ani, vor fi pururea în sufletele noastre, ca și toți fii răslețiți ai neamului românesc ce n'au avut nici odată mângâerea să se simtă cot la cot cu frații lor la umbra aceleiași naționale flamuri.

Zum Tode von General Platon Chirnoaga.

Liebe Landsleute,
Trauernde Kameraden!

Wir stehen am Sarge eines der besten und edelsten Persönlichkeiter der rumänischen Emigration.

General Platon Chirnoaga ist am 24. Marz um 15.00 Uhr gestorben. Auf dem Weg vom Haus zum Taxi ist er umgefallen und war tot.

In den letzten Wochen war er ständing besorgt, er könnte die Aufgaben, die er noch für sein Volk und sein geliebtes Vaterland erföllen wollte, nicht zu Ende führen. Diese Sorge um seim geliebtes Volk und Vaterland war sein Lebensinhalt bis zu seinem 79 Lebensjahr und mit dieser Sorge ist er hinübergegangen ins ewige Leben. Sohn eines Lehrers bei Moinesti in der sübdlichen Moldau am Fusse der Karpaten geboren, trug Platon Chirnoaga in sich alle Fähigkeiten und Gaben Gottes die diesen urwüchsigen Moldauern eigen sir Ein tiefgläubiges Herz, einen überragenden Verstand und ein innige Gemüth.

Mit Begeisterung widmet sich junge Platon der Militärlaufbahn und macht eine rapide glänzende Offizierskariere, die ihn bis zum Professor der Komission zur Förderung der Generale führt.

Im heiligen Krieg Rumäniens gegen die Sowjetunion kämpft Platon Chirnoaga vom ersten bis zum letzten Tag des Krieges in vorderster Front und stoBt mit der 3. Armee bis auf die Krim vor. Beim Zusammenbruch der Ostfront wird seine Division gegen die Deutsche Wehrmacht im Westen eingesetzt, gelangen aber bald in deutsche Gefangenschaft.

Als General Chirnoaga die Greuel der Verwüstung durch diie Russen in seiner Heimat erfährt, melder er sich zur Rumänischen Befreiungsarmee. Er'wird Kriegsminister der Befreiungsregierung unter Horia Sirna und Kommandant der Rumänischen Befreiungssarmee, die mit. der Deutschen Wehrmacht an der Oder gegen die russische Armee kämpft.

1945 geriet er in Amerikanische Gefangenschaft. Dann lebt er im Exil in Paris und die letzten zwei Jahre in Stuttgart.

Platon Chirnoaga war nicht nur ein tapferer Offizier, sondern auch ein grosser Historiker. Seine Hauptwerke sind die "Politische u. Militärische Geschichte des Kriegs gegen die Sowjetunion" und ein Buch über Siebenbürgen.

Platon Chirnoaga war eine Persönlichkeit die von allen ohne politischen Unterschied in der rumänischen Emigration geachtet und hoc verehrt wurde.

Seine Liebe zu seinem Volk und Vaterland soll uns allen Vorbild und Ansporn bleiben.

KATH. PFARRAMT
St. Heinrich
7601 Durbach - Baden

MISIUNILE ROMANESTI IN EXIL
ALE GENERALULUI PLATON CHIRNOAGA
Alegerea Episcopolui Romanilor liberi pentru Paris si Europa Occidentala

La congresul eparhial de la 10-11 Noembrie 1973, pentru propunerea unui episcop la episcopia ortodoxă română din Europa Occidentală
Generalul Platon CHIRNOAGĂ

A făcut următorul apel:

Suntem adunați în acest congres eparhial, în scopul de a găsi între refugiați acea personalitate care să îndeplinească condițiile de demnitate și moralitate publică și bisericească, cerute unui episcop, și pe care s'o propunem autorităților superioare bisericești ca să i se încredințeze conducerea eparhiei noastre ortodoxe din Europa Occidentală.

Misiune grea și delicată, cerând de la noi nu numai obiectivitate, dar și o lucidă prevedere a viitorului nostru ca refugiați, adică a acțiunilor pe cari va trebui să le îndeplinim, în raport cu evoluția evenimentelor din politica externă mondială.

Vreau să atrag atenția Domniilor-Voastre, asupra unui probabil conflict armat în emisfera de est a pământului, și care va avea repercusiuni adânci în Occident. Ceia ce presupunem aici, poate să reprezinte numai prima fază a acelui uriaș conflict, pentru că mai departe, desfășurarea evenimentelor poate lua forme diferite.

În ori ce caz, noi trebue să fim pregătiți, ca prin organizarea noastră, să facem față cât vom putea mai bine acelor situații excepțional de grave.

Organizarea noastră se poate defini pe două planuri: politic și bisericesc. Și pe un plan și pe celălalt trebue să ne străduim să alegem pe cei mai buni dintre noi ca să ne conducă.

Dacă pe plan politic o soluție de unitate este astăzi mai aproape de domeniul utopiei de cât de acela al realizărilor posibile, nu acelaș lucru se poate spune despre găsirea unei soluții în cadrul bisericii. Aici soluția este la îndemâna noastră, a celor prezenți la acest congres.

Avem în fata noastră două candidaturi: Arhimandritul Roman Braga și preotul V. Boldeanu.

Nu voiu face aici un studiu comparativ între ei. Voiu expune însă Domniilor-Voastre părerea unui român refugiat din țară și sosit de circa șase luni; deci un om care nu cunoaște nimic — sau prea puțin — din frământările noastre, din supărările noastre, din tot ceea ce am făcut bine sau am greșit. Este vorba de profesorul Nicolae Crudu, orb în urma tratamentului brutal la care a fost supus în închisori, venit cu soția și stabilit în Elveția. Sunt în această adunare domni cari îl cunosc. Brutalitățile pe cari le-a îndurat i-au luat vederea, dar judecata i-a rămas limpede și fraza concisă. Între alte chestiuni discutate împreună, a fost și aceea a bisericii noastre și a necesității de a alege un episcop de o valoare deosebită.

Referitor la părintele arhimandrit Braga mi-a spus: "îl cunosc; este o puternică personalitate bisericească; este un trăitor al credinței și un om fără pată."

Asta era și condiția care se cerea — în afară de altele canonice — acelor propuși a primi demnitatea de episcop. în vechiul regat. Să fie oameni fără pată în viața lor publică și bisericească. Această condiție trebue s'o respectăm și aici.

Dar pe lângă aceasta, trebue să ne mai gândin la unitatea biserici nostre în Europa Occidentala. Știm cu toții că biserica nostră ortodoxă din Germania nu este supusă episcopiei al cărei sediu este la Paris. Și această nesupunere se datorește faptului că fostul episcop nu era demn de înalta funcție care i se încredințase. Unii dintre cei cari l-au cunoscut, au refuzat să-l recunoască ca atare, și atunci s'au îndreptat spre alte autorități superioare bisericești. Și s'a dovedit că aceștia au avut dreptate. Episcopul Teofil s'a supus regimului comunist de la București, dovedind astfel nu numai lipsă de caracter, dar și lipsă de tărie în credința lui religioasă.

Putem acum să realizăm unirea bisericii în cadrul episcopiei noastre, dacă cel ales va fi o remarcabilă personalitate, cu un trecut fără pată, și cu o autoritate morală de nediscutat. Părintele arhimandrit Braga, nu numai că îndeplinește aceste două condiții, dar în plus face parte dintre acei preoți martiri, cari au suferit în închisori pentru credința lor. Ce omagiu mai bine meritat putem să le aducem acestora, de cât alegând pe unul dintre ei ca să ne fie conducător al episcopiei noastre?

(*Urmează în pag. 7.*)

LEGILE FUNDAMENTALE
ALE CUIBULUI

de Faust BRADESCU

PRELIMINARII

IN societatea secolului 20, accentul oricărei organizații politice, ce vrea să învingă "*imediat*", cade pe număr, forță și răsvrătire. Există dealtfel o logică a acestor termeni, deorece prin *număr* se realizează *forța*, iar prin forță se poate întrevede *răsvrătirea* capabilă să răstoarne un regim politic și să impună un altul. Deaceea, toate formațiile așa zise revoluționare nu urmăresc decât stabilirea unui proces ireversibil de dominare și înregimentare a maselor într'o unitate de voință și acțiune.

Individul în sine nu are vreo însemnătate particulară, deși aceste formații revoluționare în proclamă "*stăpân*" al societății, al economiei, al politicei, etc. E însă o simplă recunoaștere de circumstanță, prin intermediul unei noțiuni colective: poporul sau masa. Totuși, omul se simte măgulit, iar formația politică ce-l îmbie s'o urmeze nu mai are nicio responsabilitate precisă față de individul pe care-l înșeală. Il poate trata cum vrea, deoarece se poate oricând ascunde în spatele noțiunei de popor și masă care decide, aprobă sau interzice. Individul, luat singur sau în grup restrâns, nu mai poate spune nimica. Oare nu face și el parte din această masă sau din acest popor care a DECIS? In astfel de condiții, cea mai neînsemnată abatere ar deveni trădare.

Intru atingerea scopului urmărit (răsturnarea unui regim și acapararea puterii) formațiunile revoluționare de stânga caută să desvolte în om forțele vitale elementare. Atât le interesează. Se face apel la *instinctul de conservare* pe care-l flutură ca o sperietoare, la *ura* contra tot ce nu-i masă proletară, la *forta brută* a acestor mase, pentru a impune cu orice preț. Iar omul, din moment ce-i înglobat într'-o astfel de formație, nu-și mai dă seama de despersonalizarea ce se produce în el, nici de calea fără înălțare ce i se impune.

Prins în ritmul sloganelor de revendicări materiale și egalitare, împins spre o ură neîmpăcată împotriva a tot ce nu-i "*categoria*" sau "*masa*" lui partidară, individul devine apt pentru a-și cere "*drepturile*" prin întrebuințarea forței. Adică, devine sensibil la orice chemare sau îndemn ce-i sgândărește instinctele și-i laudă puterea. Afișul, broșura, ziarul de partid, și în special "*celula politică*", devin centrele lui de informație, educație și acțiune. Nimic de zis. Toate organismele politice întrebuințează aceste mijloace sub o formă mai mult sau mai puțin vizibilă. Răul nu consistă în existența lor, ci în ceeace pot exprima sau susține aceste mijloace; mai ales, în fondul de norme de comportament ce le stau la temelie.

Dacă putem spune că *societatea este ceeace este omul*, apoi, *omul, la rândul său, este ceeace-l formează educația primită*. Să nu ne facem nicio iluzie! Societatea viitoare va fi bună sau rea, fericită sau nefericită, *după cum va fi construită mentalitatea omului*. Or, ceeace constatăm în jurul nostru, din punct de vedere al acestei mentalități, nu ne permite să sperăm nici bună stare materială, nici înțelegere între oameni, nici armonie spirituală. Mai de grabă, neînțelegere, mizerie și decădere morală.

Epoca noastră, în loc să prepare calea spre o modificare profundă a defectelor omenești, ajută din contră la întărirea și înmulțirea lor. Sub pretextul "*luptei de clasă*" se propagă ura cea mai înversunată. Sub semnul "*libertății*" se pregătește răsvratirea permanentă și anarhia. Sub auspi-

MISIUNILE ROMANESTI IN EXIL

Și apoi Domnilor, aș vrea să vă mai spun o părere personală.

În istoria popoarelor, în epoci de mari pericole și de suferințe, Dumnezeu alege câțiva dintre ei — puțini la număr — dar cu suflete tari — pe cari într'un fel oarecare îi arată popoarelor respective. Rămâne ca popoarele să-i vadă și să-i urmeze ca conducători.

Eu cred că unul dintre aceștia este pentru noi, pentru biserica noastră părintele arhimandrit Braga. Eu cred că nu prin voința lui a ieșit din țară, și nici voința regimului de la București; ci a fost numai voia lui Dumnezeu ca să-l ajute să ajungă în America, folosind pentru aceasta căile omenești.

Și dovadă ca așa este, este că atunci când alți preoți și arhierei trimiși din țară au rămas mai departe agenți ai regimului comunist, arh. Braga, îndată ce a ajuns în Occident și-a reluat independența, și a intrat cu toată puterea convingerii pe linia dreaptă a credinței noastre.

Generalul Chirnoaga la alegerea Episcopului Românilor Liberi.

Dacă acest congres îl va alege și-l va propune să i se încredințeze conducerea episcopiei noastre, vom avea un șef bisericesc care va putea să ne reprezinte cu toată autoritatea în mijlocul celorlalte biserici, și care va realiza reunificarea bisericii noastre.

De aceia rog pe Domnul Președinte al acestui congres să propună votarea pentru arhimandritul Roman Braga. O unanimitate este necesară, pentru că numai astfel vom dovedi că suntem capabili să înțelegem gravitatea momentelor pe cari le trăim.

Marsul Basarabiei

Azi noapte la Prut, răsboiul a'nceput
Românii trec dincolo iară,
Să ia înapoi prin arme și scut,
Moșia pierdută astă vară.

Mergem în câmpia Basarabilor,
Plină de grâne, plină de dor,
Si'n Bucovina cu mânăstiri și brazi
Mergem la luptă dragi camarazi.

Azi Prutul unește pe frații Români,
Si Nistrul al nostru e iară,
Iar Bugu-i hotar între noi și păgâni,
Din Tisa la Bug vrem hotare.

Mergem în câmpia Basarabilor ,
Plină de grâne, plină de dor,
Si'n Bucovina cu mânăstiri și brazi,
Mergem la luptă dragi camarazi.

Trăiască Românul și Patria sa
Ca'n vremuri de odinioară,
Nimic nu vom da, pe veci vom jura,
Credință în Neam și Țară.

Mergem în câmpia Basarabilor ,
Plină de grâne, plină de dor,
Si'n Bucovina cu mânăstiri și brazi,
Mergem la luptă dragi camarazi.

cille *materialismului și ateismului* se scoate ființa umană din făgașul evoluției sale naturale. Orice s'ar spune, frământarea brutală, neliniștea și imoralitatea la care s'a ajuns, nu sunt rezultatele unei evoluții. Sunt tristele consecințe ale unei condiționări psiho-politice, care n'a urmărit decât să accentueze tendințe deformate și să multiplice isvoare de neințelegere.

Individul, mânat vertiginos pe drumul promisiunilor extreme și lipsit de sprijinul virtuților etico-morale care să-l strunească, a devenit o victimă ce se prăbușește pe zi ce trece sub presiunea impulsurilor destrămătoare. Călăuzit din umbră de cei ce urmăresc, NU ridicarea lui morală și crearea unei societăți de ințelegere reciprocă și respect, CI descompunerea lui sufletească pentru a fi mai ușor manevrat, omul își joacă viitorul pe muchea de cuțit a propriei inconștiențe.

In haosul socio-politic ce-l inconjoară, insul devine prada ideologiilor nefaste, a sistemelor bazate pe materialism și indiferență spirituală. Existența-i se determină între *"puținul"* ce-l are și *"multul"* pe care-l dorește sau crede că-l merită. Nemulțumirea și invidia îl copleșesc. Orbit de interese, egoism și dor de răsbunare, calcă în picioare tot ce-i mai nobil și curat în el: conștiință, demnitate, onoare, morală, eroism.

O societate sau o organizație politică ce nu respectă aceste atribute, sunt decadente, iar formele lor de exprimare, de-adreptul anti-umane. In realitate, numai societățile în care atributele nobile ale omului au fost respectate, încurajate, înscăunate, au realizat armonia socială și înălțarea individului.

In epoca pe care o trăim, omul se pierde și se pervertește deoarece *aceste virtuți îi sunt negate*. Luate în derâdere, eliminate din procesul de educație al individului, pe motiv că-i împiedecă *"creativitatea"* și *"elanul revoluționar"*, nu sunt amintite decât sub o formă batjocoritoare. Or, dacă OMUL, celula-bază de gândire și de creație a societății, elimină din constituția lui intimă singurele elemente ce-l înobilează și-l califică, SOCIETATEA, ce-ar putea lua naștere prin intermediul acestui om, nu va fi decât imaginea goală de virtuți a acestuia. N'ar putea răsfrânge nici libertate, nici justiție, nici armonie.

Mișcarea Legionară pornește dela criteriul contrariu: OMUL SFINTESTE LOCUL. In trăirea lui intimă, în capacitatea lui de ințelegere, în adoptarea unei noi viziuni a lumii, bazată pe întâietatea virtuților cardinale, stă întreaga problematică a societății viitoare. Libertatea, justiția socială, respectul omului, etc, nu se realizează prin răsturnarea oarbă a unei stări de fapt. O revoluție, oricât de radicală ar fi ea, nu transformă mentalitatea curentă. Distrugerea unei injustiții, nu elimină spiritul de injustiție. Iar, o redistribuire violentă a bunurilor nu frânge tendința spre egoism și acaparare de bunuri.

Pentruca societatea să se poată bucura de o nouă orândueală, binefăcătoare pentru cât mai mulți, e nevoie ca o modificare morală temeinică să aibă loc în sufletul și mintea omului. Or, această modificare nu se poate realiza decât printr'o educație permanentă, susținută. Deaceea, Mișcarea Legionară a înscris în doctrina ei, *transformarea omului într'un om nou*, prin revenirea conștientă și voluntară a acestuia la virtuțile și atributele ce-i sunt negate în organizațiile marxiste. Un om pătruns de importanța umană și socială a acestor atribute —fie el capitalist, patron, lucrător sau țăran— nu mai poate avea mentalitatea obișnuită a clasei din care face parte. O ințelegere și un respect reciproc iau naștere, ducând societatea spre liniște și armonie. Abuzurile devin anomalii, disprețuite și respinse de toată lumea.

Cele 6 legi fundamentale ale cuibului, de care e vorba în lucrarea de față, constituesc elementele de temelie ale acestui proces de reconstruire spirituală a insului. Puse ca bază la organizarea și trăirea cuibului, ele modifică pe îndelete structura intimă a omului, ducându-l spre o viziune cu totul nouă a vieții în societate și a raporturilor dintre indivizi.

LEGILE CUIBULUI

Cuibul nu este un organism politic oarecare, supus unui statut civil care să reglementeze constituirea lui materială și ierarhia membrilor. Cuibul n'are niciun statut; nu are nevoie de așa ceva. Misiunea sa fiind cu totul diferită, el se supune unor norme de alt gen, norme ce-l pun la adăpost de neințelegerile care domnesc în alte părți și reduc la minimum aventurile politice inerente naturei umane.

Bine'nțeles, cuibul face politică după directivele și preceptele Mișcării, dar *misiunea sa specifică nu-i politica*, cum îi cazul în alte grupări. Misiunea sa principală e să transforme spiritul printr'o educație specifică, aplicată progresiv tuturor membrilor aderenți. Astfel, interesul cuibului se concentrează asupra lucrurilor spirituale și educative, rezervându-și acțiunea politică pentru momentul cuvenit.

Cuibul nu este condus de paragrafele vreunui text, care ar face din ei o simplă filială numerică, mai mult sau mai puțin importantă, dar fără nicio personalitate proprie. El este înainte de toate, *o entitate spirituală*. In acest sens, e supus anumitor reguli particulare, extrem de rigide, numite "LEGI" și care sunt în numar de *"șase"*.

Aceste legi pot fi descoperite, enunțate separat, în alte doctrine, dar niciodată împreună și nici exprimate cu sensul profund ce le acordă Mișcarea. Căci, toată importanța lor consistă în rolul ce le este rezervat; un rol educativ, moral, transcendental, fără care n'ar fi vorba decât de o înșiruire de formule elegante, extrem de frumoase, dar inutile. Sensul lor, căruia niciun legionar nu se poate sustrage, este tocmai caracterul obligatoriu al aplicării lor permanente în activitățile cuibului, în raporturile acestuia cu exteriorul și în viața legionarilor pe scurt.

Acest caracter obligatoriu recade atât asupra membrilor cât și asupra șefului de cuib. Acesta conduce unitatea de bază cum crede el, dar conform anumitor legi specifice de acțiune și direcție: legile educative ale cuibului. Astfel, atitudinea arbitrară nu se poate manifesta decât în mod Occidental și n'ar putea niciodată să se stabilească definitiv. Pentru șeful de cuib, *acțiunea și educația* se îmbină fără încetare, legile educative ale cuibului având însă totdeauna prioritate asupra celor ale acțiunei. Adică, nicio acțiune, nicio atitudine a șefului de cuib nu se poate impune dacă se găsesc în contradicție cu legile cuibului. Această armonizare este o garanție în plus contra erorilor umane, totdeauna posibile.

Cele șase legi ale cuibului formează baza morală a existenței sale. Fiecare membru și fiecare legionar trebuie să fie pătruns până la saturație de valoarea lor. Omul, înainte de a gândi posibilitatea unei evoluții spirituale, trebuie sa asimileze textul și spiritul acestor legi; și mai ales, să le pună în aplicare. Individul care n'a pus niciodată piciorul într'un cuib, cel care —din principiu— urmează regulile egoismului și ale interesului personal, sau cel care, prins în formațiile de extremă stângă urăște tot ce i-ar putea reaminti vreo formă de *"reacțiune"*, se vor declara dela început contra acestui gen de activitate. Pentru ei, nu există nimic mai rău pe lume decât principiile morale și etice ridicate la rang de linie de conduită.

Mișcarea Legionară înscriindu-se tocmai pe această linie de conduită, punând la baza cuibului legi capabile să modifice traiectoria individuală a membrilor săi, se expunea conștient soartei ce-o urmărește mereu, din clipa întemeierii. Lupta fără milă ce continuă pe toate latitudinile contra Legiunei, își are isvorul în aceste șase legi concise, care, în expunerea lor literară, pot părea fragile, dar care, în realitate, au forța irezistibilă a credinței care răstoarnă munții. Dușmanii Legiunei își dau prea bine seama că, fără această bază, celelalte principii ar deveni iluzorii și inofensive. Omul se pleacă cu ușurință când nimic superior și măreț nu-i umple sufletul și spiritul.

A trebuit să apară această doctrină legionară, ce leagă omul de niște principii care îl inalță și-i dau conștiința acestei înălțări, pentruca *domnia absolută a materiei să fie sdruncinată*. Aceste principii nu sunt o descoperire a lui Corneliu Codreanu. Ele există de totdeauna și Biserica le consideră eficace și necesare. Dar, marele merit al Căpitanului este de a le fi transformat în norme absolute și de a le fi pus în inima problemei umane. Dealtfel, Capitanul le-a afirmat în fraza celebră: *"O lume nouă, cu oameni cu păcate vechi, nu se poate concepe"*.

Pentruca această lume nouă să poată exista într'o zi, trebuia să se procedeze, înainte de toate, la *purificarea indivizilor*, la înlocuirea progresivă a vechilor obiceiuri, deci, la o retopire spirituală a celor ce erau mai apropiați și mai capabili de a se supune unui astfel de efort: membrii cuibului.

Cele șase legi fundamentale au în permanență ca rol să întreprindă această purificare și să deschidă calea transformării interioare. Însă, câte dificultăți în perspectivă! Câte eforturi, câte prăbusiri, reîntoarceri, recăderi, până ce individul angajat în această *cale nouă* să ajungă să simtă aceste legi în el, ca o a doua natură!...

Iată deci, cele șase legi fundamentale ale cuibului:

1. LEGEA DISCIPLINEI.

"Fii disciplinat, legionar, căci numai așa vei învinge. Urmează-ți șeful și la bine și la greu."

Enunțarea acestei prime legi se referă la evoluția dezordonată a mentalității moderne, împinsă către o libertate exagerată, care duce la dizolvarea moravurilor și la anarhie. Nimei nu mai consideră *ascultarea* ca un isvor de educație și progres. Fiecare se crede stăpân pe sine, vrea să impună libertatea sa celorlalți fără a mai gândi că această atitudine poate dăuna tuturor.

(*Urmează în pag.* 9.)

Starea permanentă de indisciplină a indivizilor este aceea care convine mai mult forțelor negative ale lumii, deoarece astfel, vor putea domina atât masele cât și individul izolat. Ea lasă poarta deschisa tuturor plăgilor sociale și ușurează înmulțirea slăbiciunilor omenești. Un om nedisciplinat nu-i un *"om tare"*, ci un *"om slab"*, incapabil de a-și impune o atitudine ce depășește egoismul propriu. Și'n slăbiciunea lui, nu poate comite decât greșeli, începând cu aceea de a se lăuda cu indisciplina ce-a adoptat.

Totuși, dacă indisciplina personală, manifestată izolat, dăunează individul și-l face să apară sub un unghi ridicol, indisciplina colectivă poate deveni un pericol public. Și aceasta cu atât mai mult când e vorba de o organizație ca Mișcarea Legionară, care dorește să realizeze o schimbare măreață in timp. Disciplina, în acest caz, devine o condiție *sine qua non*, atât pe plan politic și social, cât și în cadrul transformării intime a fiecărui legionar.

Aceasta virtute trebuie să fie cu atât mai precisă, chiar rigidă cu cât finalitatea mișcării se proiectează mai departe în viitor. Oamenii pot cu greu să reziste la *trecerea timpului*, dacă nu se supun ei înșiși unei discipline interioare, care să le garanteze răbdarea și încrederea. Mișcarea Leginoară fiind amenințată într'una de forțe uriașe și fără scrupule, o disciplină de fier se impune între șefi și unitățile respective, pentru a se împiedeca desbinarea grupurilor și prăbușirea întregei construcții.

Această construcție legionară are un așezământ piramidal și ierarhic, a cărui coeziune se menține prin disciplina constantă și conștientă a legionarilor. De-altfel, atitudinea legionară disciplinată, nu-i rezultatul unei efemere obligații de partid, al unei temeri de pedepsire sau al unei speranțe materiale. *Ea rezultă direct din convingerea personală* că fiecare membru trebuie să-și îndeplinească datoria, *din convingerea intimă* că totul poate fi dominat, schimbat, dacă fiecare ajunge să-și impună o anumită reținere, o anumită supunere, într'un cuvânt, o disciplină.

Natural, disciplina legionară întrevede înainte de toate raportul între forțele care constituesc Legiunea și necesitatea de a stabili o legătură indestructibilă între șefi și subordonații lor. Această obligație este amintită și explicată dela primul contact al individului cu Mișcarea, pentru a i se marca importanța. Dar disciplina pe care o învață omul în cuib nu-i valabilă numai în raport cu Legiunea. Ea privește deasemenea existența și comportarea omului în afara organizației. Deoarece, este imposibil să existe două discipline conform situației ce se prezintă. Individul disciplinat sub influența legionară rămâne disciplinat și în relațiile sale sociale sau de altă natură.

În acest adevăr rezidă măreția efortului legionar pentru modificarea mentalității curente. În cadrul unei educații care dă impre ia individului că nu privește decât raporturile sale cu Legiunea pe care o stimează, îi sunt infiltrate reguli de conduită pe care le va aplica în mod automat în viața sa de toate zilele. Și aceasta, nu numai în ceeace privește disciplina, dar pentru toate legile cuibului și toate normele morale și etice pe care Legiunea le apară.

În Mișcarea Legionară nimic nu este impus; totul trebuie să fie acceptat, chiar și disciplina. Este una din marile diferențe ce există între Legiune și alte formații ce au ca scop transformarea sau răscolirea maselor. Nimeni nu se supune, în Mișcare, anumitor precepte sau ordine, numai pentrucă organizația o cere. Legionarul se supune pentrucă, pe de o parte, e conștient de gestul pe care-l face și de atitudinea ce adoptă; iar pe de alta, pentrucă există totdeauna, și pentru orice situație, posibilitatea de a nu accepta. *Neexistând constrângerea exterioară, atitudinea disciplinată devine voluntară*. Deaceea, disciplina legionară poate părea foarte dură în ochii unei terțe persoane, nu prin ceeace șefii pot impune subordonaților lor, ci prin ceeace legionarii ajung să-și impună voluntar lor înșile.

Acest gen voluntar de ascultare poate părea absurd, fiindcă accordă prea multă încredere omului. Însă, după concepția noastră, când se urmărește modificarea propriei psihologii a individului nu se poate începe prin a i se refuza *dreptul și posibilitatea de a judeca prin el însuși*.

A accepta o disciplină, a fi disciplinat, înseamnează a renunța la un pic din sine. Toată problema e de a ști cum se poate ajunge la acest rezultat: prin obligare sau prin acceptare. Or, după doctrina legionară, numai acceptând voluntar această schimbare de statut, individul devine o forță în sine cât și pentru Mișcare. În grup sau singur, în viața privată sau în închisoare, legionarul rămâne acelaș om nesdruncinat, deoarece, pentru el, disciplina nu este o greutate, ci o simplă regulă de conduită. Acceptând disciplina legionară, omul nu se simte micșorat. Din contră, o consideră ca o întregire a personalității și singura cale a armoniei sociale.

2. LEGEA MUNCII.

"Muncește, muncește în fiecare zi. Muncește cu drag. Răsplata muncii să-ți fie nu câștigul, ci mulțumirea că ai pus o cărămidă la înălțarea Legiunii și la înflorirea României."

Această *lege* nu-i un proiect de revendicări muncitorești pus la dispoziția muncitorilor legionari. Este deasemenea un simplu principiu care, deși valabil înainte de toate în cadrul restrâns cuibului, răstoarnă temeliile întregei mentalități clasice. Să nu uităm că legionarul care trebuie să-și aplice această lege, este în acelaș timp cetățeanul care, în viața de toate zilele, exercită o funcțiune în care va fi influențat de regulile legionare.

A munci este groaza lumii întregi: pentru unii, din cauza faptului în sine; pentru alții, din cauza beneficiilor pe care le speră; în sfârșit, pentru o a treia categorie, din cauza greutăților ce întâmpină în a găsi de lucru.

Epoca noastră a dat naștere la o categorie nouă: cei ce nu vor să lucreze în niciun fel, bazându-se pe inimi înțelegătoare și bunevoințe compensatoare. Indivizi care caută ușurința, combinele, au existat totdeauna, dar epoca noastră a făcut din ei o adevarată categorie socială. Ceeace-i mai trist e că această plagă domină rândurile tinerimei, dând naștere la sub-productele de *"bitnici"*, *"hippy"* și alte specii, oameni fără cultură fără morală, fără scrupule și fără ideal. Rămășițe sociale, din ce în ce mai numeroase și mai îndrăsnețe, aceștia formează păturile obscure unde se alimentează în *"oameni"* toate organizațiile revoluționare care n'au niciun respect pentru adevăratul om și unde găsesc o plebe violentă și gata la orice.

Se constată o evoluție negativă în concepția generală a muncii; dealtfel, consecințele sunt simțite de mult timp: delăsare progresivă, lipsă de interes profesional, recurs la căi dubioase, pretenție de câștig ușor și rapid...

Această a doua lege a cuibului impune o altă atitudine. Ea vrea să transforme individul într'un *erou conștient al muncii*. Vrea să-l smulgă din dominarea ușurinței și-a disprețului față de muncă și de muncitori. Impusă, totuși, fără cea mai neînsemnată urmă de autoritarism și plasată într'un context spiritual în mod hotăritor ostil mentalității curente, această lege părea dela început destinată nereușitei.

Nimic nu s'a întâmplat!

Adoptând cu curaj opusul tendinței generale, Corneliu Codreanu se adresa unei alte fațete a spiritului omenesc. El n'a venit cu promisiuni năsdrăvane, capabile să umfle speranțele nesatisfăcute și absurde ale individului. El n'a făcut nici măcar aluzie directă la decadența vizibilă ce bântuia în acest domeniu. La ce bun? Faptele erau și sunt mereu prezente. Era nevoie numai de ceva care să sublinieze contrastul și să îndemne în acelaș timp omul să se îndrepte.

Contrastul este dat printr'o serie de insistențe: *"Muncește în fiecare zi. Muncește cu drag..."*. Adică, fă, ceeace alții nu fac, pentrucă au pierdut sensul profund al acestei datorii și pentrucă au alunecat pe pârtia renunțării și indiferenței. O întreagă filozofie socială se ascunde în aceste două mici propozițiuni, care reînoiesc atitudini ce nu mai au curs în zilele noastre.

"Muncește în fiecare zi": este simbolul perseverenței și al conștiinței; este respectul pentru ceeace faci și pentru ceeace fac alții; este spiritul metodic în acțiunea ce duci și voința de a învinge.

"Muncește cu drag" înseamnează a-ți de seama de importanța muncii: este dorința de a face bine ceeace faci; este voința de a cunoaște perfect meseria; este mândria de a lua parte le o operă ce interesează întreaga națiune.

Stimulentul de ordin spiritual apare cu noțiunea prin care satisfacția sufletească trebuie să depășească ambiția *"câștigului"*, pentru a atinge sfera în care se desfășoară eforturile Legiunei și aspirațiile națiunei. Nu-i vorba ca individul să renunțe la interesul său personal, care, în sectorul economic mai ales, constitue cel mai excelent îndemn de progres. E vorba de a face omul să înțeleagă că, alături de interesul său particular, mai există un altul, de ordin general, și că munca pe care o depune nu trebuie să urmărească totdeauna câștigul exagerat cu orice preț. Se caută a se convinge individul că o anumită doză de dezinteres este uneori indispensabilă pentru binele colectiv și pentru binele său propriu.

A ști să renunți la ceva, *a ști să contribui* cu ceva când necesitatea generală o cere, constituesc gesturi mai mult decât necesare pentru sănătatea și armonia socială. Cuibul legionar, prin legile și prin educația pe care o asigură, impune membrilor săi aceste gesturi, modificându-le mentalitatea egoistă ce compromite existența societăților.

(*Urmează pag.* 10.)

3. LEGEA TACERII.

"Vorbește puțin. Vorbește ce trebuie. Vorbește când trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei. Tu făptuiește; lasă pe alții să vorbească."

E oare vorba de o regulă trapistă interzicând legionarilor până și darul vorbirei? Să nu cădem în exagerarea celor ce ne acuză de a fi o sectă. *Tăcerea legionară* are cu totul alt sens. Este simbolul contrastului care trebuie să existe între comportamentul trupelor legionare și vorbăria care face ravagii în viața politică și socială a lumii noastre.

Nu-i deloc o interdicție. Este o linie de conduită, care trebuie să modifice cu timpul o manieră de a gândi și acționa. *Această lege subliniază direcția anti-demagogică a Legiunei.* Demagogia este arta de a anunța prin cuvinte sforăitoare iminența realizării aspirațiilor populare, știind perfect că nu se vor realiza niciodată.

De când votul universal a aruncat în arena politică nu numai omul matur, dar însăși femeia și copiii de abea ajunși la pubertate, demagogia vorbă-lungă și deșartă a devenit sprijinul numărul UNU al tuturor partidelor de pe glob. Toată lumea vorbește de tot și de toate, mai ales de lucruri pe care nu le pricepe sau care fac parte din domeniul utopiei.

Mai mult chiar: nimeni nu poate avea pretenție la o carieră politică dacă nu-i capabil să vorbească fără a spune nimic și să promită orice cu surâsul pe buze. Condiționați în acest sens, politicienii de orice nuanță au pierdut pe de-a'ntregul contactul cu realitățile și nu mai știu să întrebuințeze alt limbaj decât cel al vorbăriei și-al promisiunilor înșelătoare.

Această mentalitate s'a răspândit în toate păturile societății. A vorbi fără a spune ceva, a promite fără gând de a ține promisiunea, a repeta fel și chip de prostii într'o formă isbitoare pentru plăcerea de a pălăvrăgi, a devenit lucru obișnuit. Viața socială nu-i decât un târg al înșelătoriei, în care câștigă, reușește, cel ce se arată mai mincinos, mai josnic, mai viclean, mai palavragiu.

Iată dece, Corneliu Codreanu a introdus această regulă a tăcerii printre legile fundamentale ale cuibului. Prin aceasta nu se gândea să-i oblige la tăcere pe legionarii vorbăreți; voia numai să le impună un nou comportament. Această lege contrazice o întreagă tradiție înrădăcinată. Normal! Oare Mișcarea Legionară nu-i o sfidare a unei forme de existență învechită?

"Vorbește puțin. Vorbește ce trebuie. Vorbește când trebuie". Acest precept pare scos dintr'o carte de înțelepciune antică. Și, într'adevăr, este o regulă de înțelepciune, binefăcătoare ca un balsam pentru viața modernă și pentru viitorul societăților. Smulge omul din tendința de a se găsi totdeauna alături de realitate, dus de aplecarea către exagerare și minciună.

Dacă Corneliu Codreanu ar fi limitat *"legea tăcerii"* la aceste scurte propozițiuni, ar fi enunțat și el o regulă de înțelepciune care s'ar fi plasat ca o contra-greutate a vorbăriei cotropitoare ce ne îmbată sau ne desgustă. Or, el a mers mai departe. Această vorbărie fără margini ascunde o incapacitate de a crea sau o voința de a nu realiza. Astfel, legionarul care vorbește puțin și când trebuie, nu numai că se deprinde a se domina și a nu depăși posibilitățile sale, dar e obligat să probeze capacitatea sa de creație și voința de realizare.

"Tu, realizează; lasă pe alții să vorbească" — spune Corneliu Codreanu în ultima parte a legei. Prin aceasta, el depășește simpla regulă morală, transformând-o în regulă de conduită socială. îi dă o nuanță practică, ale cărei repercusiuni vor influența atât mentalitatea oamenilor cât și organizarea materială a societății. Supunându-se acestei legi, omul legionar este în acelaș timp un individ *"tăcut"* și o *"forță activă"*. Tăcerea sa îl pune la adăpost în acelaș timp de mânuitorii de cuvinte frumoase și de propria tendință de a spune prea mult; în acelaș timp, voința sa activă îl împinge să colaboreze la opera de reconstrucție a societății. *"Legea tăcerii"*, în ciuda terminologiei, este una din cele mai elocvente, prin activitatea pe care o impune membrilor cuibului.

4. LEGEA EDUCATIEI.

"Trebuie să devii altul. Un erou. In cuib fă-ți toată școala. Cunoaște bine Legiunea."

In multe cazuri privind problemele legionare, sensul anumitor termeni nu corespunde sensurilor curente. In Legiune, se întrebuințează o terminologie proprie sau se acordă cuvintelor un sens diferit, în general mai larg sau mai profund. O mulțime de neînțelegeri, ce apasă greu asupra Mișcării, provin din necunoașterea acestor diferențe sau din cauza ușurinței de interpretare a adversarilor.

Cazul *"educației"* este tipic.

Cuvântul *"educație"* în concepția burgheză, însemnează *"dobândire de cunoștiințe"*, transmise prin intermediul școlii tuturor cetățenilor ce vor deveni într'o zi alegători. Această educație n'are nimic politic în ea, în afară de faptul că pune individul în posibilitate de a se informa mai târziu cu mai multă ușurință.

Pentru partidele stângei revoluționare, educația nu-i decât stadiul de îndoctrinare al indivizilor în preceptele marxisto-leniniste. E vorba de o restricție a sensului primitiv, redus la noțiunile memorizate de cei ce au luat cunoștiință de clasicii revoluționari și au aderat la mișcarea revoluționară. Din punct de vedere al partidului, nu e vorba decât de dobândirea cunoștiințelor relative la comunism.

Pentru Mișcarea Legionară, educația are cu totul un alt sens, mult mai important și mai semnificativ. în afară de sensul dat de stângiști — adică dobândirea de cunoștiințe temeinice asupra mișcării și rezumat în ultimul termen al legei *"Cunoaște bine Legiunea"*, ceilalți termini pun în evidență o nouă învățătură, mult mai amplă: *"Trebuie să devii un altul"*.

Iată adevărata semnificație a educației legionare: provocarea unei schimbări profunde, o reînoire în spirit, prin formarea unei noi mentalități. Și nu-i vorba de o mentalitate politică, ci de o mentalitate civică și fundamental umană.

"Cum se poate deveni un altul? Suntem cum suntem și basta!" — acesta-i argumentul celor ce nu se preocupă cu modificarea unei stări de fapt intime. *"Suntem cum suntem"* — răspunde Legiunea — pentrucă toți cei responsabili s'au mulțumit să lase individul așa cum e; pentrucă nu s'a încercat niciodată sondarea străfundurilor sufletului său spre a se vedea dacă există ceva ce poate fi modificat.

în viața socială și politică, s'a rămas totdeauna în superficial când a fost vorba de persoana umană, considerându-se suficientă punerea în aplicare a unei campanii educative generale sau îndoctrinarea partidară. I s'au vârât în cap omului noțiuni negative și periculoase, pentru a fi cu mai multă ușurință dominat și dirijat. Cele câteva virtuți cardinale ce-au apărut uneori în sufletul câtorva oameni n-au fost niciodată consecința educației primită în sânul partidelor. Aceasta s'a datorat mai de grabă Bisericei sau voinței proprii a individului.

Or, dacă nu se ajunge la modificarea omului în adâncime, adică la ridicarea lui pe un alt plan de viață spirituală, toată *"educația"* ce i se poate face nu va servi decât să-i mărească pretențiile, exigențele și erorile. Societatea formată din individizi astfel *"educați"* nu va realiza nicio modificare substanțială și nu va câștiga nimic pe plan uman. Va da naștere la individizi mai aprigi în revendicările lor, mai puțin apți să se înțeleagă între ei sau să dea ascultare unui sfat înțelept. Fără o compensație spirituală și fără reîntoarcerea la anumite virtuți uitate, educația maselor nu va fi decât o farsă, praf svârlit în ochii opiniei publice.

Mișcarea Legionară spune: *"Trebuie să devii un altul"*, adică să te modifici, să te transformi interior. Nu-i vorba de o simplă educație didactică, necesară fără'ndoială, dar insuficientă. Fără dominația individului asupra lui-însuși, ceeace introduce în problemă noțiuni importante și prea adesea neglijate (înțelegerea, conștiința, voința, efortul permanent, etc.) individul nu se modifică în sens legionar. Deci, acest *"altul"* nu-i o prelungire a vechiului *"om"*, un pic mai cultivat. E vorba de un *"om nou"*, în întregime regenerat, desbărat de vechi tare și tendințe.

Trebuie să devii un *"erou"*. E termenul ales de către Corneliu Codreanu pentru a face să înțeleagă masele gradul superior pe care trebuie să-l atingă. Nu este erou numai acela ce moare cu arma în mână pentru a-și apăra patria, ci și acela al cărui efort permanent și forță de sacrificiu devin un exemplu. Pentru a deveni altul trebuie să străduești, să sacrifici, să lupți neîncetat cu tine însuți, deci, să iei o atitudine de erou. Eroismul este trăsătura caracteristică a celui ce vrea să se transforme în adâncime.

Sub ce auspicii poate omul să îndeplinească o astfel de ispravă? Pentru legionar nu există decât intimitatea comunitară a cuibului. In cuib, găsește o școală permanentă pentru educația sa eroică și atmosfera necesară marilor conversiuni. Acolo beneficiază de sprijinul moral și de exemplul camarazilor. Astfel, cuibul devine leagănul luptătorului legionar și al omului nou dorit de Mișcarea Legionară.

5. LEGEA AJUTORULUI RECIPROC.

"Ajută-ți fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa."

Sub influența recilor principii burgheze, s'a luat obiceiul de a se considera nenorocirile altora ca simple probleme ce nu interesează decât persoana în cauză. Cu timpul, sub influența sindicalismului, o anumită solidaritate profesio-

(Urmează pag. 11.)

nală a luat naștere, dar relațiile *"interumane"* nu s'au prea schimbat. Din cauza rivalităților politice, a diferențelor sociale, șanțul despărțitor între grupuri n'a făcut decât să se lărgească.

Individul, în mijlocul societății moderne, se simte din ce în ce mai izolat, părăsit, neînțeles. Egoismele cele mai feroce bântuesc spiritele, ridicând baricade între oameni. *Marea solidaritate națională* nu-i decât o simplă obligație când sună chemarea la arme, pe când *mila* apare ca un accident ce plutește printre stânci, datorită bunătății naturale a câtorva și efortului permanent al Bisericilor.

Dar milă și ajutor nu însemnează numai a dărui ceva unei ființe lipsite. Individul, ca ființă umană, însemnează mai mult decât asta, chiar în starea cea mai completă de decădere. Pe lângă ajutorul material, el are nevoie de un ajutor de altă natură. Are nevoie de o prezență înțelegătoare și caldă, care să-l sprijine, să-l încurajeze, să-l ajute a se smulge din dificultate, fără a-i reproșa niciodată cauzele situației în care se găsește. Si animalul, căruia i se dă un pic de hrană, așteaptă ca un cuvânt bun și o mângâiere să însoțească darul. Omul speră ca acest cuvânt bun și acest gest de prietenie să sosească în primul rând. Adesea, s'ar simți fericit și ar recăpăta încredere în el și în viață dac'ar simți lângă el o inimă înțelegătoare, nu mai mult.

Legea legionară a ajutorului reciproc urmărește tocmai formarea acestui spirit de înțelegere în fața durerii, nevoii și mândriei naturale a omului, în așa fel ca fiecare să poată răspunde fără a răni sensibilitatea celorlalți. Această lege, prin intermediul cuibului, crează o atmosferă de simpatie reciprocă, care ușurează apropierea spirituală între membri.

La rândul ei, această apropiere dă naștere la o solidaritate ce se manifestă atât în viața cuibului cât și în viețile lor particulare. Atunci când se vrea schimbarea unei mentalități și a unei societăți, nu se poate lăsa un camarad să se sbată cu probleme ce-l copleșesc. Afară de cazul când greșeala este infamantă, nu se părăsește niciodată un camarad în nenorocire, deoarece, e în acel moment că omul are mai mare nevoie de ceilalți, de sprijinul lor moral și material.

Printr'o extindere logică, legionarul se comportă în acelaș fel față de oricine, de-i legionar sau nu, și chiar față de un dușman. A ajuta pe cineva în nevoie nu-i o chestiune de simpatie, de rasă, de religie sau de politică. Ajutorul este și trebuie să fie totdeauna gestul natural pe care orice om trebuie să-l facă spontan în fața suferinței. Nu-i nevoie de vreo dialectică întortochiată pentru *a face proba* sau pentru *a proba* contrariul.

Această lege legionară se căsnește să reabiliteze bunătatea omenească și să restabilească armonia socială, așa de compromisă de urile și egoismele ce ne înconjoară și ne domină. E o lege greu de acceptat și mai ales de aplicat, deoarece cere, nu numai ca omul să se confunde cu nenorocirile altora, dar mai ales să nu ezite a sacrifica, de-i nevoie, o parte din ceeace posedă. Si aceasta, pentru mentalitatea curentă, este extrem de neplăcut.

Tocmai, pentrucă și-a dat seama de această infirmitate omenească, Corneliu Codreanu a făcut din legea ajutorului reciproc una din bazele cuibului. Era singurul mijloc pentruca să se impună și să dea rezultate.

6. LEGEA ONOAREI.

"Mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă și nu fi niciodată mișel. Lasă pentru alții căile infamiei. Decât să învingi printr'o infamie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei."

Omul pur, omul cavaleresc, *rara avis* a lumii moderne, se găsește de mult timp la încrucișerea societăților. Pironit acolo de soartă, privește trecând generațiile ce poartă în suflet îndoieli, lașități și trădări. Si totdeauna, noii veniți se'ndreaptă fără nicio șovăială pe calea infamiilor. E așa de ușor și-atât de comod!... Niciun efort asupră-și, niciun obstacol înainte... Deviza pare logică pentru individul de rând: *"Mai bine un laș viu, decât un mort acoperit de onoare!"* Dece să se încarce de demnitate, când asta nu-i poate aduce decât neplăceri.

Abdicarea morală a ajuns în așa hal că omul se pretează la toate josniciile. E vorba, bine'nțeles, de un îndemn indirect, dar el există, e real și ravagiile ce decurg nu fac decât să agraveze o situație deja șubredă.

Și totuși, individul cunoaște valoarea negativă a atitudinei sale. Nimeni nu va spune: sunt un nedemn din interes — sunt laș prin natură — sunt infam din plăcere — sunt trădător din obișnuință, etc. Fiecare știe prea bine că aceste calificative sunt înjositoare, dar se conformează în fapt, cu condiția *să nu se vadă sau să nu se știe prea mult.*

Anumite partide crează cu nemiluita indivizi de această teapă, pe când altele mizează pe existența acestor specii în rândurile adversarilor. Există dealtfel o supralicitație continuă pe socoteala indivizilor cei mai puțin onorabili care, singuri, pot evita fără nicio problemă obstacolele sociale și profesionale. Pe când ceilalți, împiedecați sau eliminați de *"inferioritatea calitativă"* a comportamentului lor, așteaptă cu amărăciune ca vreunul dintre acești *favorizați de soartă* să binevoiască cel puțin a le recunoaște drepturile legitime. Cu câteva mici excepții, trăim sub domnia acestei stirpe infame, foarte liberală când e vorba de alți indivizi ca ei, și foarte *"mână de fier"* de îndată ce-i vorba de oameni care au ales drumul onoarei și-al demnității.

Corupți și coruptori la rândul lor, ei înțeleg să lărgească mereu câmpul de acțiune al metodelor lor. Cu cât canaliile vor fi mai numeroase, cu atât vor avea mai puțin de temut. Or, o pătură socială, o clasă, o națiune dominate de o astfel de mentalitate, sunt amenințate de virusul decadenței, devenind pradă ușoară tuturor intrigilor. Și ceeace-i mai rău e ca cei ce suferă sunt tocmai oamenii care au păstrat totdeauna o atitudine decentă.

E cu siguranță imposibil de a șterge din spiritul acestor corupți aplecarea lor către actele murdare, aversiunea lor față de demnitate și ura lor contra onoarei. Aceștia vor continua să se dedea la toate mârșeveniile lor și vor fi mereu gata să trădeze. Nimic nu-i poate răscumpăra. Și nimic nu le poate fi iertat.

In schimb, marea majoritate a oamenilor cinstiți pot fi salvați. Ei constituesc masa celor ce ezită la încrucișerile destinului. Sunt cei ce așteaptă să fie ajutați în decizia lor. Aici, în această alegere, intervine Legiunea. Intervine prin exemplul constant și nesdruncinat al membrilor săi în sensul demnității și onoarei ce caracterizează comportamentul și acțiunile legionarilor în orice circumstanță a vieții și sub orice presiune. Intervine deasemenea prin această educație obscură, dar permanentă, dată membrilor în cuib. A impune zi de zi un ideal de onoare, de demnitate, de loialitate, însemnează a da naștere unei linii de gândire și de conduită ce rupe definitiv cu prezentul epocei noastre. Deaceea, legionarii sunt considerați ca niște oameni incoruptibili, cinstiți, loiali și drepți.

Corneliu Codreanu este atât de intransigent cu această lege, încât merge până la a refuza victoria legionară dacă ea ar putea avea loc pe alte căi decât cele ale onoarei. Pentru epoca actuală, în care *"scopul scuză mijloacele"*, această atitudine, bazată pe curățenia de gândire și de acțiune, poate fi considerată *culmea* până unde o doctrină revoluționară putea să se ridice. Fixată în punctul opus doctrinelor materialiste (revoluționare sau nu) Mișcarea Legionară nu admite vreo delăsare sau învoială asupra comportamentului permanent al legionarilor. Aceștia, misionari ai unui *nou crez politic*, luptători ai unei *noi ordini sociale* și premergători ai unui *om nou*, nu pot urma decât calea onoarei, a demnității și-a curajului.

INCHEIERE

Iată deci în ce consistă cele șase legi fundamentale ale cuibului, pe care se sprijină viața și activitatea membrilor săi. Șase legi disprețuite de ceilalți, luate în derâdere de către marea presă internațională pusă în slujba forțelor oculte, dar *temute profund de toți*, deoarece știu ca prin ele singure, aceste legi sunt capabile să modifice omul în adâncime, să facă din el o forță conștientă în serviciul națiunei.

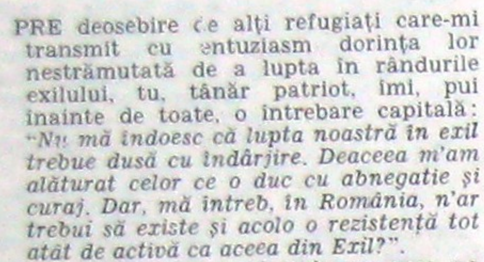
Aceste *"Șase Legi Fundamentale"*, complectate de numeroasele *"Legi complementare"* ce s'au adaogat cu timpul, constituesc un întreg spiritual și educativ cum nu există în concepția niciunei alte doctrine politice din lume. Prin enunțarea lor sub formă de precepte obligatorii în desfășurarea fenomenului legionar, Corneliu Codreanu a stabilit două puncte unice în procesul politic modern:

— *Ridicarea omului în poziția de spirit creativ al politicei.* Prin transformarea individului într'un *"om nou"*, grație aplicării permanente a principiilor legionare, societatea ce va lua naștere cu timpul va purta caracteristicele acestor principii. Astfel, omul crescut în spirit legionar va fi un element activ în determinarea noului sistem politic ce se va cristaliza.

— *Introducerea elementelor morale și etice în politică.* In ciuda tendințelor dominante, ce subordonează politica unor principii bazate pe egoism, interese, minciună, înșelăciune și forță, Mișcarea Legionară aduce, în acest circuit nesănătos și rece, premisele unei regenerări morale. Substratul spiritual și etic ce definește legile și normele legionare, strecoară în politică aceste elemente, disprețuite până acuma, deschizând o nouă eră de trăire în societate.

DE VORBA CU NOII REFUGIATI

IUBITE COMPATRIOT NECUNOSCUT

SPRE deosebire de alți refugiați care-mi transmit cu entuziasm dorința lor nestrămutată de a lupta în rândurile exilului, tu, tânăr patriot, îmi, pui înainte de toate, o întrebare capitală: *"Nu mă îndoesc că lupta noastră în exil trebue dusă cu îndârjire. Deaceea m'am alăturat celor ce o duc cu abnegație și curaj. Dar, mă întreb, în România, n'ar trebui să existe și acolo o rezistență tot atât de activă ca aceea din Exil?"*.

La prima vedere, întrebarea pare ne la locul ei, îndrăsneață, chiar absurdă. Si mulți dintre cei ce nu precupețesc nimic în lupta dusă peste hotare, vor avea o clipă de reținere în fața unei probleme atât de importante și pusă cu atâta franchetă. Sunt sigur însă că, gândind pe îndelete la această eventualitate, își vor restrânge reticențele și vor privi ideia sub un alt unghi. Nimic nu poate fi absurd și nimic nu trebue eliminat din cugetul și acțiunea rezistenței active atunci când e vorba de soarta neamului. Nu trebuie să se uite că noi suntem nu numai reprezentanții celor asupriți în Tară, dar și exemplul viu al unei lupte ce-i privește și pe ei.

Dealtfel, la sfârșitul răsboiului, nu refugiații au constituit primele nuclee de rezistență, ci patrioții din Tară, retrași în munti, în bălțile Dunării și'n mahalalele orașelor. In acel moment, ei au dat exemplul unei nestrămutate voinți de luptă și sacrificiu. Noi, n'am făcut decât să le urmăm sfatul mut și să începem peste hotare o luptă pe care ei n'o puteau înfăptui acolo. In aceea clipa, ei ne-au fost exemplul viu al patriotismului. Cu mult respect pentru sacrificiile lor, ne-am strâns în grupuri, ne-am organizat și-am intrat în hora aceasta îndrăcită a luptei fără răgaz, ce durează încă.

Există însă un lucru evident, de care trebue să ținem seama: Lupta exilului se desfășoară peste hotare, cu un anumit scop și în anumite condiții. Telul nostru e să arătăm lumii occidentale libere, atrocitățile unui regim de teroare, ce aservește și umilește întreaga națiune română. Trebuie să deschidem ochii acestui Occident asupra primejdiei pe care-o reprezintă comunismul, nu numai pentru viitorul celor deja căzuți sub dominația lui, dar și pentru națiunile ce se bucură *"inca"* de libertate individuală și independență politică.

Trebuie să răsturnăm argumentele și propaganda puse în joc de către comunisti.

Trebuie să păstrăm și să întărim în sufletul tuturora speranța într'o victorie asupra acestei plăgi marxisto-comuniste.

Trebuie să fim gata oricând pentru a răspunde, cu aceași vigoare, acțiunilor de teroare ce s'ar întreprinde contra celor din exil de către agenții comuniști.

Trebuie să ținem seama de toate momentele politice, pentru a interveni cu eficacitate și la momentul oportun, în acest conflict nevăzut în care suntem angajați.

Exilul luptător realizează cu tenacitate, în lumea liberă, ceeace unui Român din Tara îi este imposibil să întreprindă. *Deaceea, acest Exil luptător se consideră și este considerat ca reprezentantul legitim al poporului român.* Tot deaceea, guvernul comunist luptă din răsputeri, și cu metodele cele mai mișelești, pentru a-l distruge, sau cel puțin, pentru a-l destrăma. Ce interes ar avea altfel guvernul comunist să acorde avantagii editoriale, beneficii turistice, *"ajutoare"* pecuniare, înlesniri comerciale, promisiuni, banchete, etc., unor Români refugiați, dacă exilul n'ar constitui voința permanentă a neamului întru eliberarea Tării din ghiarele comunismului.

Totuși, rezistența lui activă nu se poate întinde pâna în Tară, decât prin vreo emisiune de Radio, amintind ascultătorilor eventuali neînfrânta tenacitate a celor din afară. Sau, prin bunăvoința vreunui călător neîndoctrinat. Sau, și mai rar, prin vreo scrisoare scrisă în doi peri, și scăpătă întâmplător la cenzură.

Tara e o arie în care nu domnesc legile libertății de opinie și'n care omul nu se poate manifesta cu acelas curaj deschis. E jungla aspră ce ascunde pericole în orice tremurătură de frunză. Acolo, omul nu-și poate mărturisi indignarea, nici susține părerea și nici indica vinovații. Acolo, omul trăește sub primejdia denunțului anonim, sub apăsarea neîncrederei, sub arbitrariul stăpânirei comuniste. Ceeace pentru exil constitue un *"drept de opinie"*, acolo e o imposibilitate materială — opinia neconformă calapodului oficial, e catalogată drept *"crimă împotriva poporului muncitor"*. Omul e obligat să-și măsoare cuvântul, părerea, gestul și privirea. Totul poate deveni un delict în ochii sbirilor comuniști.

Si-atunci, în astfel de condiții de plâns, ne mai putem gândi la o rezistență activă în Tară? N'au fost oare decimate, de trupele *"Siguranței"* și ale *"Miliției"*, zeci și sute de Centre de rezistență? N'au gemut închisorile, lagărele și canalurile în desnădejdea sutelor de mii de Români patrioti svârliți pieirei de către regimul comunist? N'au fost zadarnice până acuma toate speranțele nutrite de neamul românesc, întru ivirea acelei cruciade occidentale împotriva barbariei comuniste, promisă, de toți timp de două decenii?

La ce bun o astfel de rezistență în Tară? N'avem destule neplăceri cu cea din exil, care nu se astâmpără deloc? Organizarea unei rezistențe în Tară ar însemna să sgândărim pretențiile de dominație ale regimului și să punem în primejdie permanentă pe cei ce vor face parte.

Mai bine, să ne vedem de treabă, să profitam de destinderea *"Răsărit-Apus"*, să suportăm cu resemnare nefericita conjunctură, că doar n'o să țină cât lumea...! Așa vor striga toti defetiștii, lașii, afaceriștii și interesații din Tară și străinătate. Pentru ei soarta neamului și viitorul României n'au niciun răsunet în străfundul ființei. Pentru ei, totu-i legat de interesele și perspectivele lor personale.

Dar vii tu, tinere refugiat, cu sufletul tău curat, cu inima plină de suferințele celor de acolo și pui problema cea mare. Eu nu voi face decât să-ți întregesc gândul, și nimeni nu va îndrasni să ne acuze de *"provocatori"*. Tu ești ecoul unei stări de spirit ce domnește în Tară. Tu porți în subconștientul tău nevoia unei reacțiuni permanente contra răului ce bântuie și nimicește neaumul.

DA, AI DREPTATE!

Cu oricâte necazuri, primejdii și sacrificii, **REZISTENTA ACTIVA** în Tara e o necesitate vitală pentru salvarea morală și viitorul națiunei române. Cine n'a înteles, sau nu vrea să accepte gândul acestei realități, se pune de-acurmezișul oricărui drept de renaștere și ridicare în istorie al poporului român. Insemnează că nu s'a priceput nimic din normele nevăzute, dar nu mai puțin categorice, ce conduc existența și destinul societăților organizate.

Națiunile se perpetuează prin *"mulțimile oarbe"*, dar trăesc și se impun în istorie prin eroii și martirii, prin oamenii de elită, pe care i-au dospit. Acțiunile strălucite, ca și rezistențele tăcute, nu-s împlinite de cei mulți, ci de cei conștienți. Aceștia păstrează linia de onoare și de nestrămutată încredere în soarta neamului, în perioadele de întunerec și desnădejde. Fără prezența acestor oameni de luptă și sacrificiu —iesiți din toate păturile sociale, dar conduși de aceeași dragoste de Tară— valul uitării și-al descompunerii se așterne peste ființe și națiuni. Deaceea, *națiunile care nu-și împrospătează eroii și martirii sunt supuse pieirei.*

In cazul nostru particular, rezistența din afara hotarelor nu poate contribui decât ca un simbol al aspirației la libertate. Noi suntem cei care avem posibilitatea de a striga sus și tare **"NU! NEAMUL ROMANESC NU VA ACCEPTA SI NU VA CEDA NICIODATA!"** E un mare ajutor moral pentru toți năpăstuiții din Tară, dar nu e de ajuns. Omul sdrobit sub apăsarea tiraniei are nevoie și de o prezență activă mai apropiată, vecină și solidară cu propria-i suferință. Să știe măscar că există, s'o simtă uneori în preajmă-l, s'o vadă la lucru atunci când cuțitul a ajuns la os.

Or, această siguranță nu i-o poate da decât **REZISTENTA ACTIVA A EROILOR NEINFRICATI DIN TARA**. A celor ce știu să-și ia răspunderea atunci când soarta și onoarea națiunei o cer. A celor ce-și împlinesc menirea atunci când lupta e aspră și greul fără scăpare. A celor care, în cercul

(*Urmează în pag.* 13.)

ANIVERSARE

In mijlocul furtunilor ce ne întunecă lupta și orizontul, rare sunt clipele de reculegere și de satisfacție sufletească. Și mult mai rare evenimentele sau aniversările fericite, capabile să marcheze o dată în viața sbuciumată a exilului nostru. In juru-ne cad, unele după altele, intențiile și inițiativele cele mai curate și mai sincere, frânte de pisma unora sau de neînțelegerea altora.

Există însă uneori *"intenții"*, ca și instituții, ce reușesc să treacă peste rău și lume, datorită curajului și perseverenței câtorva oameni năstrușnici. Duse spre măriri de voința lor neînfrântă, aceste realizări nu așteaptă lauda deșartă și, mult mai puțin, succesul. Călăuzite spre un destin, prin ele însile sunt o misiune ce se împlinește pe deasupra vrerilor omenești. Prin lipsuri și frământări cumplite, ele deschid căi nebătătorite și înfig în scurgerea vremii făcliile de veghe ale împlinirei viitoare. Iar dacă mulți din cei de azi, prinși în arcanul clipei, nu contribue decât prin critică, boicot sau disprețuitoare tăcere, să fim siguri că *cei de mâine* vor aduce munți de laude și mulțumiri celor ce-au suportat totul pentruca istoria neamului și-a exilului să nu fie o nerușinată falsificare.

Pe această linie a temeliilor nesdruncinate și fidele se înscrie și publicația "CARPATII", ce-și sărbătorește în tăcere și demnitate o mare aniversare. In acest an se împlinesc două decade de când primul număr și-a svârlit paginile bătăioase în marea luptă a românismului de peste hotare. Luptă dârză, în care CARPATII nu și-au desmințit o clipă atributul de Tribună de luptă și cultură națională. Luptă aprigă, în care d. Traian Popescu, directorul publicației, n'a precupețit nici timp, nici muncă. Două zeci de ani de sacrificii continue, pentruca, sub semnul sincerității ș onoarei, sufletul românesc să fie prezent și mărturisitor în istorie. Cu o voință nestrămutată a învins reticențe, indiferențe și dușmănii. A apropiat condeie, a impus o conduită, a marturisit o credință. Intr'un cuvânt, și-a făcut datoria de român, cum puțini au fost capabili în aceste timpuri de restriște și prăbușiri sufletești.

Mânat de convingerea că misiunea omului e să fie de folos neamului său, a știut să impună și CARPATILOR o conduită asemănătoare. Tot ce s'a scris și se va mai scrie în această Tribună vor fi pagini de epopee și simțire românească, folositoare neamului încătușat. Dela poezie la nuvelă, dela studiu critic la expunere istorică, dela articol polemic la doctrină politică, toate vor constitui *făcliile de veghe* ale împlinirei ce așteptăm.

Corectă în atitudine, dar intransigentă în principii, revista CARPATII poartă cu mândrie, de 20 de ani, flamura unei lupte neprecupețite întru desrobirea neamului și-a afirmării preceptelor naționalismului românesc.

În coloanele acestei publicații și-au spus cuvântul o seamă de luptători ai cauzei naționale și-au adus partea lor de talent numeroși scriitori, răspândiți pe toate continentele. A fost și a rămas un centru al gândirei curate și-al afirmării libere. Viitorii cercetători ai acestei epoci de frământări dureroase și de speranțe adumbrite, nu vor putea întreprinde nicio dare de seamă solidă și bogată'n fapte fără o analiză temeinică a CARPAȚILOR. În abundenta documentară a acestei tribune vor găsi o parte din tezaurul gândirei românești și-a luptei dusă de românii de peste hotare în perioada cei mai critică a evenimentelor de după răsboi.

În lupta ce și-a asumat, nu s'a clintit o iotă dela principiile cinstei gazetărești și dela normele etice ale naționalismului românesc pe care-l respectă și-l proclamă. A cautat să fie un exemplu de ținută și de obiectivitate, și a reușit. În mijlocul atâtor atacuri, neajunsuri, divergențe și sărăcie ce s'au abătut asupra ei, tribuna CARPAȚII a rămas pe poziție, ca o stâncă în calea valurilor...

A rămas, pentrucă asta era menirea ei: să lupte, să sufere, să învingă!

În numele colaboratorilor din Franța, felicităm tribuna CARPAȚII și pe directorul ei, pentru cei 20 de ani de jertfe aspre în slujba românismului. Le urăm, în acelaș timp, bucuria de a vedea în curând realizat idealul de eliberare al neamului, pentru care a luat ființă tribuna și pentru care și-a dedicat viața cel ce a animă cu atâta modestie, răbdare și devotament.

Faust BRADESCU

De vorba cu noii refugiati

lor restrâns de prieteni sau camarazi de lucru, ridică moralul și insuflă speranța.

Aceasta-i misiunea Rezistenței Active din Tară. Mult mai grea și mai periculoasă decât a noastră, dar, infinit mai importantă și mai semnificativă. Prin noi, neamul se prezintă în fața lumei, își strigă drepturile și suferința, protestează, acuză nestânjenit regimul comunist ce-l împilează, își cere libertatea și independența. Prin rezistența din Tara, neamul trăește, freamată, se regăsește, se înalță și se afirmă în dreptul lui de a trăi liber. Prin prezenta nevăzută a acestei rezistențe, neamul simte, știe, că ceasul lui va veni.

Iubite corespondent necunoscut, cred că nu-i cazul să te nelinistești. Sunt semne care nu înșeală. Faptul că numărul celor ce nu mai pot suporta starea din Tara și iau drumul pribegiei se mărește pe zi ce trece, însemnează că Românii —și mai ales cei tineri— **S'AU LAMURIT CU SLOGANELE MARXISM-COMUNISMULUI**. Si dacă proporția celor ce fug e așa de mare, cât trebuie să fie numărul celor ce nu pot pleca! Aceștia, fără să știe încă, formează temelia rezistenței locale. O rezistență latentă, sporadică, dar reală, ce va avea odată un cuvânt de spus.

Iar dacă, *prin absurd*, am putea crede ca în mijlocul neamului românesc nu s'a cristalizat până acuma nici cea mai mică rezistență activă, să fim siguri că va veni clipa în care virtuțile eroice ale străbunilor vor împinge tocmai tineretul pe liniile cele mai înaintate ale acțiunei patriotice. Noi nu putem provoca această reacțiune, din afară. E o problemă ce se pune sufletului celor din vâltoarea de-acolo. Ei trebuie s'o rezolve, în conștiința lor.

Dar putem afirma că întregul nostru sprijin le este deja asigurat.

Cu bine și pe curând.

D. Brad.

A NOASTRA-I TARA ASTA

Născuți pe-aici din negură de vreme,
Noi stăm înfipți ca și Carpații'n glie,
Cu rădăcina prinsă'n veșnicie
Si frunțile sculptate'n diademe.

Suntem legați prin multele morminte
Si fire milenare de-acest lut.
Arăm acest pământ dela'nceput
Si-am semănat într'ânsul visuri sfinte...

A noastră-i Tara asta ca'n povești,
Cu munții încărcați de brazi și ciute,
Cu lanuri și cu vii împărătești...

Noi, pentru ea ne vom lupta cu răul
Si-om birui prin forțe nevăzute,
Cât va trăi Negoiul și Rarăul!

Demetrius LEONTIEȘ

VASILE POSTEUCA

de Demetrius LEONTIES

IN timp ce urmam cursul superior al liceului din Câmpulung/Bucovina (Septembrie 1933 - Ianuarie 1937) conduceam un cenaclu literar, în care revista cernăuţeană ICONARII juca un rol de frunte. Printre poeţii Iconarilor se remarca om special Vasile Posteucă şi Mircea Streinul. Noi, adolescenţi în poesie, eram în căutare de idei şi forme proprii, însă nu aveam intenţia să inventăm pentru prima dată poezia, ci să luăm în laboratorul nostru poetic ceeace ne-a lăsat nemuritor Eminescu, Coşbuc, Goga şi ICONARII. Din Iconari l-am cunoscut, deci, pe Posteucă încă depe băncile liceului.

Există anumite afinităţi sufleteşti între cei îndrăgostiţi de puterea de vibraţie a cuvântului. Deaceea când l-am întâlnit pentru prima oară pe Posteucă în carne şi oase, am căutat să mă apropii de el cu smerenia unui discipol. Era la inceputul lui Iunie 1936, în gara Capul Satului, la intrarea dinspre Est în Câmpulungul Bucovinei. Frăţia de cruce din Câmpulung, din care făceam parte şi eu, a făcut front pe peronul gării, pentru întâmpinarea lui Corneliu Codreanu, ce venia să vadă cum progresează casa legionară depe Rarău. Printre camarazii ce s'au coborit din tren împreună cu Căpitanul, am observat imediat figura de haiduc a lui Posteucă. L-am recunoscut după costumul naţional şi după faţa inteligentă şi mistică, căci aşa îl cunoşteam din fotografiile congreselor studenteşti. La congresele studenteşti dela Craiova şi Târgu Mureş Posteucă mărşăluia în frunte, în costum naţional, cu făclia intr'o mână şi cu carabina în cealaltă. Cuvântul drept şi măreţ şi arma de rezistenţă i-au fost coordinatele sufleteşti până la moarte.

Am urcat la tabără şi am petrecut câteva zile împreună, în acea atmosferă curată, de fapte mărinimoase şi de vis, pe linia de vârfuri ale naturii şi ale Neamului. După munca istovitoare de peste zi şi momentele de îndoctrinare din amurg, în jurul Căpitanului, rămâneam până la miezul nopţii înstelate cu Posteucă, care recita ceva şi-i dădea mai ales cu fluerul, peregrinând toată gama de trăire artistică a poporului român" Arii de jale, doine rupte din suferinţe milenare, se alternau cu cântece voiniceşti de panduri şi haiduci. In adolescenţa mea dornică de comuniune cu Neamul creşteau aripile de dăruire pentru un viitor de mai bine şi de glorie. Stăteam alături de Posteucă, vrăjitorul legionar din Stăneştii Bucovinei, fiu de ţăran ca mine, pui dela talpa ţării, odraslă de oameni necăjiţi şi obijduiţi. Si simţeam atunci că n'am pornit degeaba din fragedă vârstă să le ajut ţăranilor să iasă dela marginea existenţii umane în centrul de omenie şi dreptate. Aveam clarviziunea că ceeace face Posteucă, împreună cu noi toţi, este REVOLUTIA profunda a Neamului, şi acest gând nu m'a mai părăsit niciodată. Dacă numai aceste momente mi le-ar fi dăruit Posteucă în vieaţă, el ar fi rămas pentru mine un nemuritor.

In toamnă am luat preşedenţia societăţii literare Mihai Eminescu de pe lângă liceul "Dragoş Voda". De data aceasta Posteucă a ajuns şi pentru ceilalţi elevi un poet cunoscut. Prin Noiembrie am dat la tipar revista LA RASCRUCE, în care pe lângă articolele scrise de doi profesori legionari dela liceul nostru (Alexandru Bogza şi Roşca), câteva articole scrise de colegi, se afla pe lângă poeziile noastre şi una de Posteucă. Când m'am dus să ridic revista dela tipografie, am aflat că a fost ridicată cu câteva ore înainte de poliţie. Aşa se petreceau lucrurile în democraţia lui Carol al II-lea! La mijlocul lui Ianuarie 1937, după înmormantarea lui Moţa şi Marin dela Bucureşti, am fost exmatriculat din liceu impreuna cu alţi 3 colegi. Cu chiu cu vai am reuşit să mă inscriu în particular la liceul din Storojineţi şi să mă prezint în termen la bacalaureat, ce s'a ţinut la liceul Ortodox din Cernăuţi. Incă nu intrasem la examenul oral, când Posteucă şi Mihai Popovici au venit şi ne-au recrutat încă depe coridor la societăţile academice bucovinene, ce aveau o tradiţie naţională şi culturală de toată frunuseţea. Mihai Popovici era pe atunci şeful centrului studenţesc din Cernauţi şi în acelaş timp şi preşedintele scoietăţii academice DACIA şi Posteucă pare că era la ARBOROASA. Deşi mă simţeam atras de Posteucă, m'am înscris la DACIA, deoarece sora mea mai mare Aglaia fusese cu ani înainte vice-preşedinta acestei societăţi glorioase. După bacalaureat Mihai Popovici a stat din nou de vorba cu mine şi m'a rugat să ţin la inaugurarea prelegerilor în toamnă discursul din partea "fucşilor", adica a novicilor. Termenul a fost preluat dela societăţile academice germane. In toamnă am ţinut această cuvântare la hotelul cel mai luxos din Cernauti (Astoria). Am vorbit de aşa natură, ca scurtă vreme după terminarea festivităţilor câţiva şefi ai studentimii au fost invitaţi la poliţie. Pe mine nu m'au găsit, deoarece nu aveam pe atunci domiciliu stabil în Cernăuţi. Posteucă a stat la masă în aproiere de mine şi mi-a dat mereu curaj prin gesturi. Devenisem şi eu student. Cum Posteucă îşi terminase studiile, nu l-am mai întâlnit nici la Universitate, nici la şedinţele centrului studentesc legionar, ce aveau loc în Casa Germană depe strada Flondor, cel mai încăpător local din Cernăuţi. L-am văzut odată din întamplare zburând pe o motocicletă în direcţia Hotin, unde primise misiunea să organizeze judeţul dela capătul de Nord al ţării şi să-l intoarcă cu faţa spre România. Intr'o bună zi mă plimbam cu Gheorghe Macrin, şeful corpului Moţa-Marin din Bucovina, prin apropiere de grădina publică din faţa spitalului central. Deodată apare Posteucă pe motocicletă, iarăşi cu directia Hotin. Ne-a povestit pe scurt, dar plin de fericire, ca satele ucrainizate încep să se trezească la conştiinţa naţională românească prin cuvântul Căpitanului. După proclamarea constituţiei diabolice din Februarie 1938 m'am găsit împreună cu Posteucă şi Ion Biceaga, alt fost fruntaş al studenţimii, prin apropiere de Universitate. Am discutat situaţia nouă. Posteucă susţinea că prin această manoperă regele şi-a dat singur lovitura de graţie, deoarece poporul român, individualist şi setos de libertate, va scutura această cămaşă de forţă. Poporul, săracul, n'a scuturat-o nici pe asta, nici pe cele ce au urmat, iar fiii săi cei mai buni au fost împuşcaţi în pieţe publice şi pe margini de şoşele şi păduri. Eu, care îmi făcusem deja ucenicia de luptă subterană în frăţiile de cruce, eram de părere că a sosit momentul să intrăm din nou sub pământ şi să continuam lupta din pivniţi şi din codrii. Din păcate am avut dreptate, iar Posteuca s'a asociat la idea aceasta, când la Constanţa a pus mâna pe armă (deşi în calitate de concentrat) şi a dat lovitura de graţie regelui asasin.

Din primavara lui 1938 nu l-am mai văzut până în vara lui 1941 la Rostock, în Germania de Nord, pe litoralul mării, unde m'a găsit deja muncind la şantierele navale. Impreună cu vreo 200 de alţi legionari am fost transportaţi la 19 Decembrie 1942 în lagarul de concentrare din Buchenwald, lângă Weimar, oraşul de reşedinţa a lui Goethe, să ducem 20 de luni de vieaţa de Faust încarcerat. Germania naţionalistă ne-a strâns cu toată dragostea de care era capabilă la pieptul ei generos, alături de comunişti, de homosexuali şi de alţi criminali de rând. In 1943 au sosit şi ceilalţi legionari dela Rostock, ba chiar şi dela Paris, în total peste 200. In faţa acestei mişelii Posteucă a avut o criză sufletească grea. Dar credinţa în Dumnezeu, dragostea de Legiune şi de Neam şi trecutul de luptă ce obliga, i-au legat rănile şi i-au redat echilibrul sufletesc. Camarazii l-au iubit şi l-au ajutat la nevoie. Poezia, vioara şi fluerul lui Posteucă au inceput din nou să ne mângâe sihăstria forţată şi nostalgia de patrie şi de luptă.

Dupa ziua apocaliptică de 23 August, când poporul român a fost aruncat de o ceată de inconştienţi în tenebrele istoriei, şi când Aliaţii au bombardat lagărul de concentrare din Buchenwald, omorind câteva sute sau mii de aliaţi ai lor şi 5 camarazi de ai noştri, am fost eliberati din lagăr, că să eliberăm la rândul nostru România. Acum, când Antonescu nu se mai putea ajuta nici pe sine insuşi, eram buni şi noi legionarii! Noi am intrat într'o luptă fără de speranţe, din datorie de creştini şi legionari, căci aceasta a fost misiunea noastră incepand cu Pădurea Dobrina (1919). Posteucă a luptat şi el în diferite misiuni importante pe front. După capitularea Germaniei, în 1947, l-am întâlnit din nou la constituirea Asociatiei Românilor din Germania de Sud în Freising, unde printr'o cuvântare scurtă şi pasionată a contribuit în mare măsură la constituirea acelui comitet de sub conducerea regretatului istoric Dr. Constantin Sassu, care a avut un rol covârşitor în organizarea ulterioară a exilului românesc.

Ultima dată m'am întâlnit cu Posteucă în München, de faţă fiind şi dl Dumitru Amzăr. Am constatat că nu se înţelegeau în judecarea situaţiei. Spre deosebire de Amzar, Posteuca pleda pentru continuarea luptei în serviciul Legiunii. Apoi a plecat spre Franţa şi de acolo spre Canada. Contactele personale dintre noi s'au rupt. El a intrat din nou într'o criză sufletească, din care a eşit mai târziu cu bărbăţie. Sufletul său delicat se încovoia câteodată sub

EMISIUNILE DE VIGNETE POSTALE ALE ROMANILOR LIBERI

CENTENARUL TIMBRELOR PRINCIPATELOR UNITE MOLDOVA SI MUNTENIA

Unirea Principatelor Române-Moldova şi Muntenia se realizase la 24 Ianuarie 1859, însă primele emisiuni de timbre poştale ale noului Stat, nu s'au efectuat decât trei ani mai târziu, fiind puse în vânzare la 26 Mai 1862 in Muntenia şi la 1 Iulie 1862 în Moldova, aşa cum relatează cu documentele oficiale existente în Arhivele Statului din Bucureşti, admirabila lucrare stiinţifico-filatelică a D-lui Tebeica, tipărită în editura Meridiane din Bucureşti, în anul 1962, sub titlul "Primele Mărci Poştale Româneşti 1858-1865".

Valorile care compuneau această emisiune erau de 3 Parale, 6 Parale,, şi 30 Parale, în culorile steagului naţional muntean: roşu, galben şi albastru şi corespundeau respectiv taxelor poştale pentru, imprimate, scrisori simple locale şi ultima pentru interiorul Tarii.

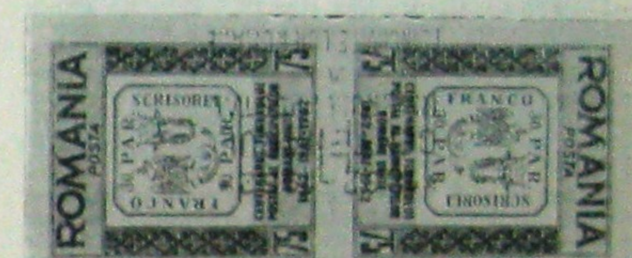
Imprimarea lor a fost făcută, după cum relateaza Dl Val. Tebeica "cu aceaşi maşina şi după acelaş procedeu, ca şi la valorile din emisiunea anterioară, adică la presa manuală şi în coli de 32 de bucăţi, câte opt în patru rânduri, astfel că mărcile din rândurile 2 şi 3 formează acelaşi tip de *tète-bechê* -uri" adică opt perechi de timbre aşezate "cap in cap" şi numite în filatelie Tète-Bêche.

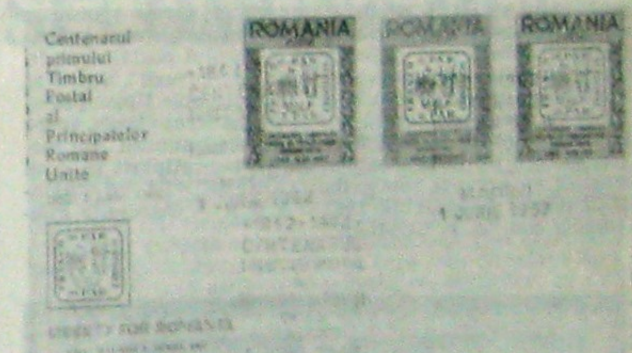
Desenul reprezenta, prin reproducerea elementelor esenţiale din stemele celor două Principate — vulturul Munteniei şi zimbrul Moldovei "năzuinţa fierbinte a poporului Român pentru neatârnare şi independenţă, puternic manifestată, de altfel, cu revoluţionarul act al unirii, sub un singur domnitor, contrar prevederilor convenţiunii de la Paris".

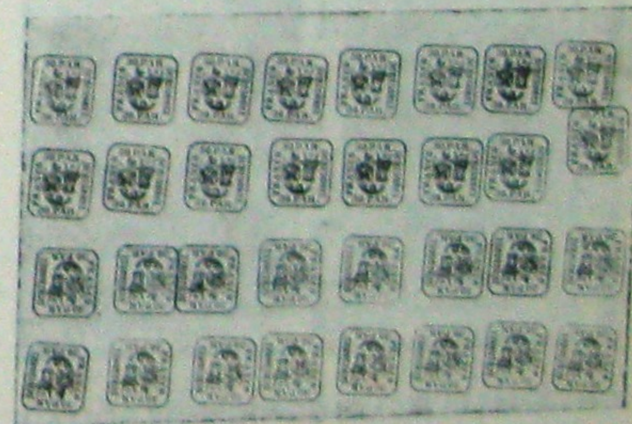
Românii Liberi nu puteau lăsa neamintit, acest pas important din Istoria României moderne, baza creării la 1919 a României Mari, în frontierele Daciei străbune, adica dela Nistru până în lunca Tisei şi din munţii Maramureşului până la Dunăre. La 1 Iunie 1962 au lansat o emisiune de trei valori a 75 de bani fiecare, în culorile: maron pentru reproducerea în galben portocaliu a timbrului de 3 Parale, verde, pentru reproducerea în roşu cărămiziu a timbrului de 6 Parale, portocaliu, pentru reproducerea în albastru a timbrului de 30 Parale. Aceste culori în care apăreau cuvintele - ROMANIA - POSTA - CENTENARUL TIMBRULUI POSTAL AL PRINCIPATELOR UNITE - 1862 MAI 1962, valoarea de 75 şi un chenar românesc în părţile laterale, constitue un cadru al timbrelor din emisiunea primitivă din anul 1862, reproduse identic şi care prezentau-vulturul Munteniei. Zimbrul Moldovei, cornul postal, cuvintele FRANCO SCRISOREI şi valoarea de 3.par.6.par sau 30 par. Asezarea în coală este aceaşi cu cea din 1862, adică patru rânduri de 8 timbre, rândurile doi şi trei cu timbrele aşezate "cap in cap" formând cele 8 perechi de timbre *tète-bèche*.

S'a gravat deasemeni o ştampilă specială pentru ziua emisiunei pe care apare textul: 1862-1962 CENTENARUL TIMBRULUI POSTAL AL PRINCIPATELOR ROMANE UNITE - MADRID 1 Iunie 1962, precum şi un plic filatelic în acest scop, pe care se reproduce acelaş text şi timbrul primitiv de 30 Parale, dedesubtul căruia apare, în limba engleza, apelul Românilor Liberi, LIBERTATE ROMANIEI.

Această emisiune constitue încă un succes filatelic şi patriotic al Românilor Liberi, deoarece a obligat "Republica Populară Romină — în acea vreme — să nu treacă sub tăcere, cum a avut intenţia, acest moment transcendental din istoria neamului românesc, şi să emită cinci luni mai târziu decât data evenimentului, adică abia la 15 Noembrie 1962, un timbru de poştă aeriană în pereche cu o vignetă de supratаxă în favoarea Asociaţiei Filateliştilor din "Republi-

Vasile Posteuca

povara marilor răscruci de drum. Procesul de pro şi contra îl chinuia până la ultima analiză. Evoluţia acestei frământări am aflat-o dela prietenul meu Ciuntu, care l-a dăruit cu dragostea şi înţelegerea de care numai el este capabil. Numai prin tezaurul său sufletesc sădit în DRUM mai rămăsesem în contact personal. La citirea testamentului lasat fraţilor de luptă şi suferinţă am simţit că un suflet mare a luat drumul veşniciei, s'a pornit la un "DRUM", de unde nu mai este intoarcere" Intre camarazi a lăsat unul din acele goluri, ce nu se mai pot umplea cu alt Posteucă. Doar că dispariţiile umane de natura lui dă prietenilor rămaşi în vieaţa impulse la fapte, ce nu se pot cântări pe balanţa existenţilor efemere. In senzul acesta prezenta lui între noi este garantată. Iată o moarte ce obligă la vieaţă, la luptă, la jertfa, la creaţie!

Vaterstetten, la 21 Ianuarie 1974"

Demetrius LEONTIES

ca Populară Romină", timbru care mistifică realitatea istorică şi filatelică prin textul care îl încadrează: "CENTENARUL MARCII POSTALE ROMINESTI - EMISIUNEA III - a", nefăcând nici o menţiune că era vorba de prima emisiune de timbre poştale a Principatelor Unite-România, istoric-temelia României Mari de mai tarziu.

Au reprodus numai pe vigneta Asociaţiei Filateliştilor, un fragment de scrisoare francată cu timbrul de 30 parale din emisiunea Principatelor Unite, pe care apar elementele bazice ale Stemelor celor două Principate — VULTURUL MUNTENIEI SI ZIMBRUL MOLDOVEI — împreună — simbolizând Unirea, reducând însă posibilităţile de descifrare a comemorării, la un număr infim de iniţiaţi în filatelia românească, atât local, cât şi internaţional.

Centenarul timbrelor poştale, constitue astăzi o temă specială, de mare prestigiu în cadrul Filateliei mondiale, dovadă zecile de expoziţii internaţionale care au avut loc cu acest subiect dela 1940 până azi şi numai datorită Românilor Liberi, această efemeridă importantă în viaţa Neamului Românesc, a putut fi reactualizată şi cunoscută în toată lumea.

Mii de serii din vignetele lor şi din plicurile ştampilei de primă zi a emisiunei, s'au răspândit pe tot globul, ca un mesagiu de protest adresat lumii libere europene care la 1859 a înţeles şi sprijinit realizarea marelui ideal naţional al Poporului Român, pentruca un secol mai târziu să-l abandoneze şi să participe la vânzarea şi desprinderea unei părţi din teritoriul lui naţional.

Sigur că liederii comunişti de atunci nu vroiau să-şi sgândăre tutorii dela Moscova, ştiut fiind că unirea Principatelor Române, s'a făcut contra voinţei Rusiei, care a protestat energic pe lângă marile puteri apusene şi Turcia, ameninţând cu ocuparea militară a noului Principat. Nestrămutata dorinţă de a se uni a Românilor şi patriotismul oamenilor politici din cele două Principate, sprijinite de viziunea europeană a lui Napoleon al III-lea, au definitivat actul dela 24 Ianuarie 1859.

Timbrul emis de "R. P. Romină", pe care-l reproducem mai jos, este de culoare albastră şi cu o valoare poştală de 55 Bani. Urât şi nesimnificativ, dacă n'ar fi complectat de vigneta Asociaţiei Filateliştilor din "R. P. Romina", cu suprataxă de 45 bani în favoarea ei şi care e în mai multe culori: rosu cărămiziu, un colt gălbui al fragmentului de scrisoare şi albastrul timbrului de 30 de parale reprodus, probabil discretă aluzie la tricolorul naţional-roşu, galben şi albastru. Pe fondul albastru al timbrului postal apar în negru siluetele unui poştalion şi a trei "surugii", vizitii ai caruţelor poştale din acea epocă în costumele tipice profesiunei lor. Dedesubt cornul poştal în mânerul căruia apare data comemorării 15 Noembrie 1962. Acest timbru, din motive pe care nu le cunoaştem, a fost supratipărit în anul următor cu un text romboidal: CONFERINTA PE TARA-BUCURESTI 30 MARTIE 1963 — A. F. R. — (Asociatia Filatelistilor din "R. P. ROMINA".

CENTENARUL PRIMEI CONFERINTE POSTALE INTERNATIONALE PARIS 8 Mai-11 Iunie 1963

Trecuseră 23 de ani dela introducerea în Anglia, în anul 1840, de către Sir Rowland Hill, a sistemului de plata taxelor pentru transportul corespondenţei, prin timbre speciale, emise cu contravaloarea fiecărui serviciu prestat.

Majoritatea statelor din centrul şi vestul Europei, precum şi Statele Unite ale Americii, îl adoptaseră şi-l aplicau, astfel că s'a simţit nevoia convocării unei conferinţe internaţionale, care să coordoneze serviciul, reglementând în acelaş timp, traficul poştal, tarifele şi sistemul lichidărilor între diversele administraţii.

Intre 8 Mai-11 Iunie 1863, această conferinţă s'a celebrat la Paris, participând toate administraţiile poştale statale, care introduseseră timbrul poştal.

Principatele Române Unite, n'au participat direct din cauza preocupărilor interne, urmare a actului Unirii, deşi introduseseră sistemul în Moldova încă din anul 1958. Se pare că au fost reprezentate de Austria, care în baza capitulaţiilor turceşti, avea (împreună cu FRANTA, RUSIA SI GRECIA), un fel de monopol al serviciului de poştă cu streinătatea (ţările, vecine sau de trecere), fiind dintre toate cel mai bine organizat şi activ.

Aceasta absenţă a fost suplinită din plin, prin participarea activă, unsprezece ani mai târziu, la constituirea Uniunii Poştale dela Berna, Romania, fiind unul din cele 22 de State care au semnat tratatul de creare al Uniunii Poştale Universale.

La începultul lui Iunie 1963, împlinindu-se centenarul acestei prime conferinţe poştale internaţionale la Paris în anul 1863, Românii Liberi au decis să amintească evenimentul.

La 3 Iunie 1963 a fost emisă o vignetă poştală nedinţată cu valoare de 50 de bani şi o coliţă filatelică, reproducând aceaş vignetă, în valoare de 1 Leu.

Desenul ales a fost cel al timbrului poştal de trei bani al Regatului România, emis în Iulie 1903, cu prilejul inaugurării palatului poştei din Bucureşti, care reprezenta un han de poştă depe vremuri şi o căruţă poştală cu patru cai, în plină goană.

Emisiune foarte cunoscută în filatelia românească sub denumirea de "căluşei".

In colţul din stânga sus se reproduce timbrul în vigoare în Principalele Române Unite la data conferintii, adică valoarea de 30 Parale albastru, din prima emisiune de timbre a Principatelor Unita.

MUNCITORIMEA SI COMUNISMUL

de Crisu AXENTE

Doctrinarii năstrunşnici ai marxismului au construit în lumea lor utopică un sistem perfect legat de ficţiuni, sudate cu sofisme şi presărat numai din loc în loc cu câte un adevăr — abil utilizat pentru orbirea maselor în încercarea lor de a le specula prin savante manevre demagogice. Tot edificiul lor dogmatic se bazează pe o minciună — supremaţia materiei asupra spiritului dacă nu chiar materia ca supremă şi exclusivă realitate — şi caracterul monstruos al consecinţelor practice, atât în sectorul doctrinar cât şi în acela practic, nu constituesc decât o consecinţă logică a absurdităţii originare. Printre consecinţele pragmatice — cu stranii fundamentări ideologice — se numără şi binomul "muncitorime" — "comunism", inseparabil legate între ele în mrejile intortochiate ale celei mai deşuchiate doctrine din toate timpurile. Resultă fastidios să dărâmăm, acum şi aici, tot cumulul de absurdităţi care au fost îngrămădite deavalma la baza doctrinei marxiste. Dealtfel bunul simţ al popoarelor s'a însărcinat el insuşi să-l respingă, şi faptul că "doctrina comunistă" are nevoie, ca să se impună, de propagatori înarmaţi cu mitraliere, de lagăre de concentrare şi de teroare, nu face decât să confirme, nu şubrezenia, dar chiar inexistenţa adevărurilor marxiste. — Vom analiza aici, pe scurt, numai caracterul hibrid şi artificios al binomului de mai sus şi vom cita ascultătorilor câteva din rezultatele practice originate de "doctrină" în lumea muncitorilor, acolo şi atunci când teroarea Kremlinului nu a fost administrată cu suficientă vigilenţă sau când disperarea muncitorilor i-a împins să uite şi de cele mai elementare imbolduri ale instinctului de conservare. Munca este o funcţie a omului, cu un ţel bine delimitat: asigurarea existenţei lui şi a familiei, şi nu este un scop în sine. Munca poate conţine şi o faţetă morală, poate constitui o virtute, când este desinteresată, folosită în interes comunitar, pentru asigurarea existenţei unei comunităţi, dar şi atunci nu reprezintă un scop în sine ci rămâne un atribut al omului, o funcţie. Omul, muncind, împlineşte o funcţie folositoare atâta pentru el cât şi pentru societate; atâta şi nimic mai mult. Folosul pentru societate este însă implicit, chiar şi atunci când produce aparent un beneficiu propriu exclusiv, pentrucă în societatea modernă construită pe sistemul organic al distribuţiei muncii, fiecare muncă constitue un element, o particulă, perfect încadrată în complexul general al muncii. Munca este însă orice activitate care presupune un efort şi care este orientată spre o realizare şi deci atribuirea calităţii de muncitor, cu drept de exclusivitate, uneia sau alteia dintre categorii, constitue un abuz fiindcă este arbitrară, nesprijinindu-se pe nicio realitate. Revenim însă la binomul artificial: "muncitorime"-"comunism". Una din categoriile de muncitori unsă în exclusivitate de marxisti cu acest atribut a fost, teoretic numai, făcută comunitar beneficiară a întregului patrimoniu naţional. Pentru o cât mai echitabilă disfrutare a acestui patrimoniu s'a suprimat, paradoxal, propietatea privată, societatea comunistă moderna cuprinzând acum, spre deosebire de societatea abolită, următoarele categorii de cetăţeni: "muncitorimea comunistă" fără patrimoniu propriu şi cu un singur drept: acela de a muncii cât, cum, unde şi când decid alţii; foştii muncitori care n'au fost unşi cu acest atribut şi care n'au niciun patrimoniu şi niciun drept decât acela de a muri pe cont propriu sau cu ajutorul statului şi — în fine — şefii comunişti, tătuci, mămuci sau alte spurcăciuni care, desi "comunişti", disfrută practic de întregul patrimoniu (inclusiv cel fost privat al poporului muncitor), în folos propriu. Halal justiţie comunistă. Iar "muncitorimea comunistă", mai obidită şi mai exploatată ca oricând, îşi duce, cu mocnită revoltă, calvarul. Dar pentru câtă vreme? Din Cehoslovacia ne sosesc acum ştiri asupra grevelor recente dela uzinele Bata şi din alte 5-6 mari centre industriale. In Polonia au fost de curând înăbuşite în sânge câteva mari manifestaţii muncitoreşti. In România, actele de sabotaj sunt din ce în ce mai numeroase. *Si sunt făcute de muncitori.* Muncitorimea unsă, fără voia ei, "comunistă" de monştrii de la Kremlin, îşi arată acum colţii. Vai şi amar de acei tătuci care nu se vor ascunde, cât mai este încă timp, în găuri adânci de şarpe.

Crişu AXENTE

S,A DUS SI DOAMNA NOASTRA

Aşa-i spuneam Doamnei Viluca, soţia Comandantului, noi cei ce eram mai des în casa ei: Doamna noastră.

Intr'adevăr, oricine dintre camarazi îi păşea pragul, îi simţea privirea ei caldă şi ocrotitoare. Deşi fusese a doua doamnă a ţării, în timpul guvernării legionare, nu se sfia să servească pe oricine: să aducă un ceaiu la căpătâiul unui bolnav, să facă de mâncare legionarilor şi să le spele rufele. In marea casă din Jorge Juan 183, unde a stat între anii 1951-1961, era, aşa zicând, mereu la datorie. Ingrijea toată casa, mătura curtea şi uda grădina, se ducea la piaţă şi apoi ceasuri întregi veghea în bucătărie, la pregătirea bucatelor. Nu numai pentru ea şi soţul ei, ci pentru legionarii cari locuiau în aceeaşi casă. Angajarea unei servitoare era un lux pe care nu şi-l putea permite.

Si această treabă istovitoare a dus-o ani şi ani de zile, cu rari momente de linişte sau bucurie. Niciodată nu s'a plâns de soarta ei. Dimpotrivă, avea sentimentul că serveşte la ceva, că susţinând această casă, susţine un punct de sprijin al Legiunii şi participă la o bătălie. Pe munca ei de roabă, pe braţele ei, pe truda ei zilnică de un deceniu, s'au clădit atâtea şi atâtea acţiuni legionare.

Dar în timp ce noi ne vedeam de drumul nostru, încrucişând spada cu duşmanii, adeseori uitam de acel trup plăpând care se consuma în tăcere pentru a nu se pierde punctul de sprijin al Legiunii la Madrid. Un destin greu se cernea peste "Doamna noastră", pe care nu l-a putut împiedeca nici Comandantul, absorbit cum era de grijile mişcării. Dar nici Doamna Viluca n'a încercat vreodată să se sustragă dela poverile ce-o copleşeau. Schiopătând, în ultimul timp, îşi împlinea cu aceeaşi religiositate şi constanţă treburile casei. Avea sensaţia că dacă ar părăsi această casă, s'ar prăbuşi o lume. Cu lacrimi amare s'a despărţit, în 1962, de casa din Jorge Juan şi de cei ce rămâneau orfani în urma ei. Boala isbucnise cu putere şi reclama o nouă îngrijire şi noi condiţii de viaţă.

In lungul ei calvar, singura ei mângâiere era să audă veşti din lumea legionară şi să întindă mâna acelora cari o vizitau. Deşi ea suferea cumplit, se risipea în sfaturi de îngrijire a sănătăţii altora şi plângea amar când moartea secera pe vreunul din mijlocul nostru. Cu trei zile înainte de a muri, a chemat Madrid-ul la telefon pentru a întreba cum mă simt, după greaua răceală ce mă încercase.

Ca soţia Meşterului Manole, s'a zidit singură în edificiul legionar. Puţin câte puţin, în decurs de 12 ani, i s'au paralizat mişcările, până ce inima a încetat să-i bată în ziua de 13 Aprilie 1974.

Acum doarme într'un cimitir pe Malul Mării Mediterane, cu faţa spre Soare-Răsare, spre ţara de unde a plecat acum 30 de ani, în aşteptarea momentului când după alungarea hoardelor barbare, va putea să se întoarcă în pământul patriei.

Gheorghe COSTEA

Reprodus din "Tara şi Exilue":
Anne X, N.° 5/6, Aprilie 1974.

ELVIRA SIMA

Am reprodus din Tara şi Exilul, rândurile închinate de domnul Gheorghe Costea, amintirei Doamnei Elvira — Viluca — Sima, pentrucă ele cuprind fidel sentimentul de adâncă durere încercată de toţi legionarii la aflarea veşti morţei ei.

Ca atâtea suflete de elită, Doamna Elvira Sima ne-a părăsit şi ea.

S'a stins departe de Tară, cu mâhnirea că n'a mai putut îmbrăţişa, cu vederea măcar, o ultimă dată Tara Moţilor şi Munţii Apuseni, în văile cărora îşi forjase dragostea de Neam şi exemplara putere de abnegaţie şi sacrificiu, cu care a stat mereu pe baricada exilului, îmbărbătându-ne în lupta noastră contra nedreptăţilor dela Yalta.

Dela Bucureşti la Viena, la Bad Ausee, la Badgastein, la Paris, la Madrid, la Barcelona, urmând peregrinările legionarilor în exil, a fost exemplu de demnitate, putere de sacrificiu şi bunătate.

Am văzut-o două ierni de-a rândul, înfruntând la Badgastein intemperiile climei tiroleze, lapoviţa, föhn-ul sau zăpada de doi metrii, cărând cu rucksacul în spate pachetele destinate a alina suferinţele legionarilor închisi în lagărul Glassenbach de lângă Salzburg... şi mai târziu resemnarea cu care a primit nerecunaştinţa beneficiarilor.

Nu oboseala zilnică, în procurarea alimentelor necesare acestor pachete, era vaietul ei, ci amărăciunea că nu găsea mai nimic, în acea văgăună, parcă uitată de Dumnezeu, în acele vremuri.

O privire prietenească şi un surâs plin de înţelegere, te primeau la trecerea pragalui în casa ei.

Puţinul ce-l avea, nu ştia cum sa-l prepare mai bine, să-l transforme în pâinea Maicii Domnului, care să te sature de bunătăţi şi să-ţi răsplătească ostenelile în slujba Neamului şi a Legiunii.

A trăit intens toate dramele Legionare, sub toate prigoanele, carliste, antonesciene, naziste... legionare... şi toate loviturile mişeleşti abătute asupra Mişcării.

Nu s'a clintit niciodată din nestrămutata ei credinţă în dreptatea luptei noastre şi în biruinţa finală a Arhanghelului, asupra diavoleştelor născociri puse obstacol în calea trudei legionare, fiindu-ne exemplu tuturor.

De mic copil şi-a manifestat ataşamentul pentru cauza Neamului Românesc şi amintirea următorului fapt, pe care ni-l povestea cu zâmbetul angelic care-i lumina faţa, oridecâteori vorbea de "Tara noastră", vă dovedeşte suficient dârzenia Moţească şi caracterul acestui trup firav de femeie.

Fiind în clasele primare şi prima pe clasă la scoala ungurească unde era obligată să-şi urmeze studiile, neexistând şcoli româneşti în acea vreme pe acele meleaguri, a fost aleasă să declame la serborea de sfârşit de an, avand în mână drapelul unguresc, poezia "Acesta e drapelul meu".

Calm, s'a urcat pe scena improvizată în acest scop şi când profesoara i-a făcut semnul să înceapă să recite versurile ungureşti, a asvârlit drapelul strigând cu glas tare "acesta nu-i drapelul meu", fugind apoi în hohte de plns în braţele părinţilor care asistau la serbare.

Tricolorul românesc i-a fost de mic copil în inimă.

L'a iubit din răsputeri până la sfârşitul zilelor ei şi a ştiut să-l menţină fâlfâind în inimile noastre de legionari şi de români, lasându-ne ca testament, să-l ducem biruitor pe plaiurile noastre strămoşeşti, odată cu rămăsiţele ei pământeşti.

Ea se adaugă sirului de martiri legionari pentru o "Românie frunioasă ca soarele sfânt de pe cer".

Elvira Sima!
Prezent!

Traian POPESCU.

ECOURI

REZOLUTIE

Adoptată cu unanimitate de către Congresul Episcopiei Ortodoxe Române din America în sesiunea din 6 Julie 1974.

Având în vedere că de mai mulţi ani încoace se observă o campanie de defăimare îndreptată împotriva Episcopului nostru, Valerian Trifa;

Considerând şi faptul că în ultima vreme această campanie s'a intensificat şi este bine diriguită;

Având în vedere că acuzaţii neîntemeiate au apărut recent în presă şi televiziune, cu intenţia precisă ca, prin insinuare, să se creieze în jurul Prea Sfinţiei Sale o atmosferă de vinovăţie, fără alt motiv decât acela de a tulbura bunul mers al Episcopiei noastre;

Având în vedere că atât Congresul de faţă cât şi cele anterioare au fost încunoştinţate şi pe deplin informate despre activităţile Episcopului nostru, înainte şi după alegerea lui ca Episcop al Bisericii Ortodoxe Române din America;

Ca urmare se hătărăşte că acest Congres, compus din tot clerul şi delegaţii parohiilor ortodoxe române din Statele Unite şi Canada, întrunit în sesiune la Grass Lake, Jackson, Michigan, pe ziua de 6 Julie, 1974, conştient fiind de răspunderea asumată faţă de diocesă şi parohii, îşi exprimă "in corpore" indignarea, şi protestează împotriva tratamentului nedrept aplicat unui Prelat al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe din America, care cuprinde milioane de Americani mărturisind Credinţa Creştină Ortodoxă şi care, împreună cu noi, condamnă asemenea metode ne-americane calculate să defăimeze şi să distrugă bunul nume al unui conducător spiritual, a cărui ţinută morală ca păstor a fost întotdeauna, şi continuă să fie ireproşabilă.

In continuare, acest Congres, în numele tuturor credincioşilor parohiilor noastre, reînoieşte declaraţia sa de loialitate şi total sprijin faţă de Părintele nostru spiritual, Prea Sfinţia Sa Arhiepiscopul Valerian D. Trifa.

Această rezoluţie a fost adoptată unanim, în Grass Lake, Michigan, în timpul Congresului Episcopiei Ortodoxe Române din America şi face parte din Procesul Verbal al desbaterilor acestui Congres.

NOI METODE DE PRESIUNE

VEAM impresia că metodele de intrigă, calomnie şi insinuare ale regimului comunist din Bucureşti ne erau toate cunoscute. Ne-am înşelat!

Intr'un articol din CARPATII, colegul Serafim Bratocea a scos în evidenţă metoda diabolică inaugurată în ţară pentru a pune la discreţia răsbunării comuniste orice individ ce nu-i pe placul regimului. In viitor, ne putem aştepta la orice abuz şi crimă din partea guvernului. Până acuma ,omul adus cu forţa în faţa instanţelor, mai putea face dovada că'n ziua cu pricina fusese bolnav, la Canal sau la Aiud, că probele aduse în sarcina lui erau aceleaşi ca la primul sau al doilea proces, că nu locuise niciodată în oraşul amintit, etc. Iar dacă întâlnea un judecător cu mila lui Dumnezeu, se putea alege cu minimum de pedeapsă. Cu sistemul introdus în ultima vreme nu mai există scăpare. Oricine, oriunde şi oricând poate fi arestat, judecat, condamnat...

Cu noi, cei din exil, nu pot însă proceda în acelaş fel. Din fericire, nu ne găsim la discreţia lor, nu ne pot trage la răspundere pentru actele şi faptele noastre şi mai ales, nu ne pot înjgheba curse perfide sau procese bazate pe o publicaţie primită prin poştă. Dar oare, suntem noi mai la adapost de ura şi metodele comuniste prin simplul fapt că ne gasim departe de *autoritatea binevoitoare* a celor din Tară?

Dintr'un anumit punct de vedere, da. Nu cădem direct sub ameninţarea miliţiei. Suntem în afara oricărei jurisdicţii comuniste şi-a oricărei încercări de influenţă directă. Avem libertatea conştiinţei, demnităţii şi apărării. Suntem sub protecţia unor legi omeneşti, ce ne garantează secretul corespondenţei, inviolabilitatea domiciliului şi libertatea opiniei. Suntem în lumea liberă a Occidentului şi asta e cea mai mare garanţie.

Numai că, asemenea zăgazuri nu-s pe placul celor dela Bucureşti, care nu mai ştiu cum să procedeze pentru a anihila lupta noastră contra tiraniei roşii. Işi dau perfect de bine seama că toţi aceşti Români exilaţi, dar profund patrioţi şi anti-comunişti, constituesc în acelaş timp un zid de rezistenţă, o speranţă pentru sclavii din Tară şi un imens front de martori în faţa istoriei şi-a lumei libere. Cu ei, într'adevar, nu-i vorba de vreo revoluţie, sabotaj sau rezistenţă pasivă, dar prezenţa lor vie, activă, în mijlocul unei lumi deja sătulă de sloganele comuniste, constitue o primejdie permanentă pentru sistemul bastard pe care-l servesc în Tară. *Teama de adevăr*, pe care o pot ascunde în România prin acte de teroare, prin crime nebănuite de mintea occidentală, prin abiecte arestări şi condamnări, în ţările libere cu greu pot găsi mijloace radicale apte să dea aceleaşi rezultate.

Si-atunci, minţile lor bolnave s'au frământat să găsească totuşi o "*paradă*" care să le dea măcar impresia unei învăluiri a exilului şi anemica convingere de a-l putea neutraliza. Si-au recurs, sau mai bine zis, recurg în acest moment, la armele cele mai vechi şi mai mişelnice ale omenirei: *calomnia şi compromiterea*. Au speranţa că acţiunea lor va putea lăsa o urmă de suspiciune, care să înegrească pe exilaţi sau să-i înfrice, tăindu-le elanul combativ.

Cunoaştem două cazuri tipice, care, multiplicate prin o sută (cel puţin) pentru fiecare, constituesc armele de capetenie ale agenţilor comunişti din străinătate:

1. Un prieten legionar dela Paris, mi-a arătat un plic (gol în interior), expediat anonim (bine'nţeles!) pe adresa lui şi care purta în litere groase, subliniate sub numele lui, menţiunea "HITLERIST". Iar pe dosul plicului, scris citeţ în franţuzeşte "*Corespondent al Mişcării Legionare — Garda de Fier, activitate nazistă în afara frontierelor*".

Procedeul e josnic, lipsit de demnitate şi de curaj. In cel mai fericit (!!!) caz, e copilăresc. Nu cu astfel de procedee se poate combate un membru al Mişcării Legionare sau oricare alt exilat conştient de răspunderea sa. Ce-au putut urmări politrucii care-au recurs la acest mijloc? Să-l *îngrozească* pe legionarul vizat?! Să-i dea un *avertisment?!* Să atragă atenţia Francezilor din localitatea unde locueşte asupra faptului ca au un concetăţean... hitlerist?! Să-i spună indirect "*Te avem la ochi!*"?!

Copilării, aiureli, tâmpenii! Au dat cu bâta'n baltă. Concetăţenii susnumitului legionar îi cunosc opiniile politice şi mai mult, ştiu care-i diferenţa între un legionar şi un nazist. Deci, degeaba s'au mai ostenit. Cât pentru celelalte posibilităţi — groaza, avertisment, etc. — oare au întâlnit aceşti politruci vreun legionar care să se teamă de ceva? Cu astfel de matrapaslâcuri vor ei să-l facă să tremure şi să-şi piardă somnul? Tot ce-au reuşit (după spusele celui vizat) e să-l îndârjească şi mai mult împotriva unui sistem ce întrebuinţează astfel de procedee. In plus i-au argumente noi pentru a-l combate faţă de cei ce se îndoesc încă.

Vor fi poate şi unii Români care s'o bage pe mânecă la primirea unei astfel de ţidule anonime. Dar aceştia nu contează pentru lupta exilului. Ei sunt pleava pe care o spulberă orice adiere de vânt. Nu mai vorbesc de vijelii, la care nu vor ajunge niciodată să ia parte. Nu tot acelaş lucru e cu exilaţii luptători (legionari şi nelegionari) care formează împreună stânca nesdruncinată a speranţei româneşti. Aceştia şi-au luat o răspundere pe care o vor duce la capăt cu orice sacrificii. Să nu se îndoiască o clipă curagioşii trimiţători de epistole anonime.

2. Al doilea caz e de altă natură, dar nu mai puţin semnificativ. Isbeşte cu mai multă subtilitate, căutând să compromită pe Români indirect, printr'o tangentă destul de dibace. Cu atât mai mult cu cât consecinţele nu sunt imediate şi omul neprevenit poate da din umeri şi svârli la coş dovada. Iată despre ce-i vorba:

Faimoasa revista a coexistenţialismului intelectual "TRIBUNA ROMANIEI", prin mijlocirea căreia guvernul dela Bucureşti încearcă să capteze intelectualitatea română din exil, este expediată GRATUIT la toţi cei cărora serviciile de informaţii ale Ambasadelor RSR le-au aflat adresele. Nimic de zis! Cred ei că prin cuprinsul acestei reviste vor putea înmuia cerbicia şi ostilitatea exilului, să le fie de bine. Nu ne opunem! Au şi ei dreptul să-şi facă câteva iluzii asupra posibilităţilor de convingere ce le stau la îndemână. Il asigurăm însă că majoritatea celor ce o primesc, trec peste pagini un ochi sceptic şi desgustat. Numai calitatea hârtiei (ca să impresioneze pe burghezi) diferă de revistele aşa zise literare din Tară (SAPTAMINA - CONTEMPORANUL, etc.). Restul e scris pe acelaş tipic, în conţinut şi formă.

Dar nu asta-i problema. In momentul de faţă s'a trecut la o nouă faza a ofensivei de sfărâmare a exilului, la *faza compromiterei*, capabilă de a produce cu timpul suspiciuni şi neînţelegeri între exilaţi. Si pericolul e cu atât mai mare cu cât metoda pare neînsemnată. Dar bomba e pregătită cu explozie întârziată, adică, cum ar spune Românul "*când ţi-e lumea mai dragă*".

O serie dintre aceşti contemplaţi gratuit cu sus numita revistă de propagandă a regimului, care n'au cerut-o în mod special şi n'au subscris niciodata vreun abonament, au primit prin poştă (pe hârtie cu fruntar imprimat al redacţiei din Bucureşti) confirmarea primirei şi mulţumire pentru ACHITAREA ABONAMENTULUI LA REVISTA TRIBUNA ROMANIEI.

La prima vedere, acest procedeu poate părea o copilărie nedemnă de atentia celui "*onorat*" şi mult mai puţin de un protest deschis. In genere, omul îşi va zice "*asta-i treaba lor; mie prea puţin îmi pasă*" şi va arunca scrisoarea la gunoi. Numai că, în mintea celor ce l'au pus în aplicare, procedeul are un rost. Si e vorba de un rost foarte bine calculat: din moment ce omul n'a negat scrisoarea se poate presupune ca e de acord cu ea. Acord tacit, dar nu mai

puțin eficace pentru scopul urmarit de strategii dela București.

In numerele viitoare ale revistei vor începe să apară listele celor ce SI-AU PLATIT ABONAMENTUL PE ANUL IN CURS. Si astfel, exilul românesc va lua cunoștiință că un numar respectabil de exilați, considerați ca anti-comuniști și luptători patrioți, *susțin cu abonamentul anual plătit la timp* apariția unei reviste comuniste, scoasă în mod special pentru a distruge coeziunea exilului.

Consecințele sunt ușor de întrevăzut. Chiar dacă *"nu-ți vine să crezi"* o bănuială nedefinită va pluti asupra acestor *"abonați"*. Vor isbucni neînțelegeri, chiar certuri. Si până să se lămurească lumea asupra adevăratei situații, va domni haosul și neputința exilului. Virusul bănuielilor va fi suficient pentru a compromite o seamă de elemente active ale exilului și a desorganiza orice acțiune cu adevărat eficace.

Metodele de atac ale comunismului sunt totdeauna perfide, chiar când au aierul de a fi prostești. A le trata cu usurința sau indiferență însemnează a ne comporta exact așa cum vor cei care trag ițele din hrubele marxiste. E o datorie și un mijloc de apărare de a da în vileag fără întârziere orice atitudine, orice procedeu ce ni se pare suspect și primejdios pentru lupta ce ducem în străinătate. Chiar dacă ni se pare absurd. Mai ales dacă ni se pare absurd. Să nu uităm că sistemul ce chinuește neamul urmărește distrugerea oricărei opoziții capabile, eficace, și pentru ajungerea scopului nu se dă în lături dela nimic.

Să fim vigilenți și neînfricați! De atitudinea noastră neînduplecată atârnă tot destinul acesui exil.

Sever MANUCEANU

SCRISOARE DIN PARIS

Acum câteva zile, am primit din Paris, scrisoarea pe care o reproducem mai jos, fără nici un comentariu.

»Domnule Traian Popescu,

»Sunt unul din cei peste 60.000 de români din afara Țării, cari trăim pe meleagurle streinătății risipiți în toate părțile lumii, încercând să menținem protestatar de aproape 30 de ani o poziție națională și democratică în contra Regimului impus Țării și care indirect este menținut în continuare, datorită aceloraşi circumstanțe.

»Recent am cetit cu satisfacție în ultimul număr al Revistei CARPAȚII (No. 20/21 - Anul XX), ce apare la Madrid și al cărui redactor sunteți, articolul "PROCONSULUL", care ilustrează în mod destul de succint, dar suficient pentru a înscrie și pecetlui în cronica de azi și de mâine a Exilului românesc, imaginea "personagiului" în chestiune, precum și tribulațiile confuzioniste ale acestuia.

»In legătură cu acest articol, îmi permit totuși o sugerență, care o cred utilă, pentru a se putea da astfel un exemplu major împotriva altor eventuale imposturi, aduse conștiinței naționale și marei masse de exilați, ce se trudește cu onestitate să mențină poziția istorică, ce reprezintă.

»Pentru ce nu inițiați și nu realizați în cadrul Editurei ce conduceți, tot dumneavoastră și sub autoritatea căreia au apărut până acuma interesante și meritoase lucrări, o monografie a "preopinentului", care având aspectul în același timp a unor "Contra-Memorii", ar forma un răspuns clarificator și o punere la punct față de recenta cázneală auto-biografică, a acestuia, întocmită cu ajutorul scribilor din Țară și natural, apărută tot acolo.

»Această lucrare s'ar putea realiza fără mari eforturi prin colaborarea și mărturiile tuturor celor cari de 30 de ani incoace, au cunoscut în de aproape activitatea, agitațiile și comportamentul sub toate aspectele și pe tot parcursul a acestui erou de ficțiune, care necesită din motive de salubritate socială, să fie așezat odată pentru totdeauna, la locul lui cuvenit, în insectarul acelora cari nu au un domiciliu moral bine stabilit.

»Al dumneazoastră stimător,

Octav CANDEA.»

Găsind propunerea interesantă din toate punctele de vedere, vom reflecționa asupra momentului realizării ei.

REDACTIA

REDACTIONALE

VIGNETE POSTALE ROMANIA LIBERA

Colecția complectă de 183 timbre și colițe filatelice, ale celor 56 de emisiuni imprimate, pot fi cerute la Redactia Revistei.

Prețul global — redus special — 75 $ USA
Pot fi cerute și-separat, pe teme filatelice:

Tema EUROPA	35 $ USA
Tema CRACIUN.	25 $ USA
Commemorative	15 $ USA

Cererea și costul in money order, sau cec, pe numele Traian Popescu, pot fi trimise la
Apartado de Correos Nr. 9283. Madrid - España
Sau: Calle Villanueva, 43, 4.° dcha. Madrid-1 España

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL
APARE LUNAR
SUB INGRIJIREA UNUI COMITET DE REDACTIE
★
Redacția și Administrația:
Calle Villanueva, 43 - Teléf. 402 11 01
MADRID (España)
Correspondenta:
Apartado 9.283 - MADRID (España)
★
Abonamente:
Anual ... ... 20 $ USA
De susținere ... ... 40 $ USA
Expedierea Avion plus. 5 $ USA